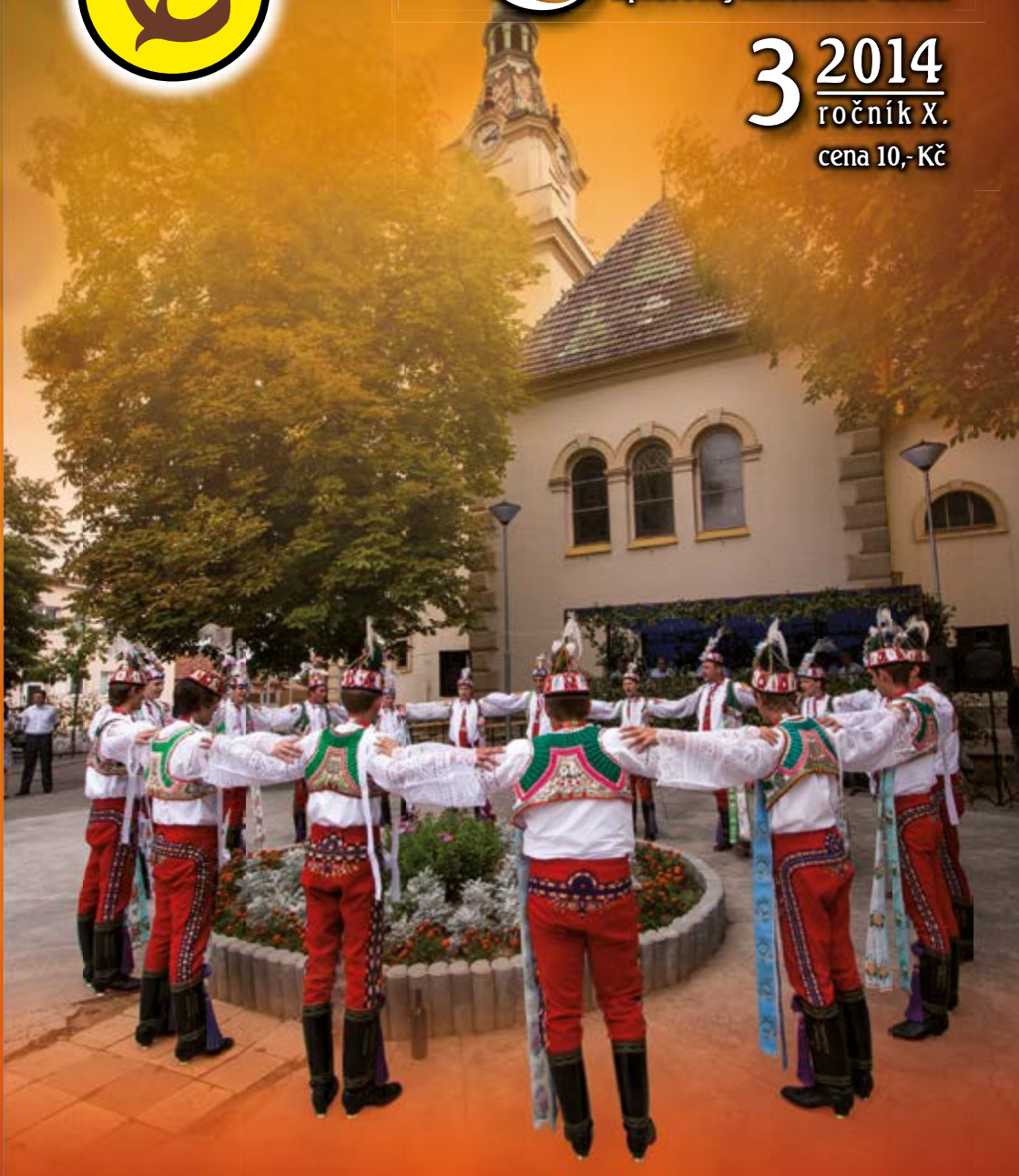

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

3 2014
ročník X.
cena 10,- Kč

Děti na ulici Sokolská, foto V. Kořínková

foto V. Kocmánek

Výstava na Limpíně, foto J. Bartošová

foto na titulní straně: J. Halady

OBSAH

Program hodů	2	Stárkové - Lanžhot	27
Slovo starosty	3	Informační centrum	29
Výpis usnesení z jednání zastupitelstva	4	Krásný a tajuplný Island	30
Muzeum v novém kabátě	5	Žně před sto lety	32
Bude nová kniha	6	Lanžhot a Slovenské národní povstání	36
Aktivní záplavové území	6	Oprava fary v roce 1933	38
Zpráva společnosti ASEKOL	8	Přes Budišov na Zelenou horu	42
Jsou s námi	8	ZTePili muži na cestách	44
Společenská kronika	10	Na závěr přišla bouřka	45
Vzpomínky zůstanou	12	Indiáni v Podhradí	46
Nositelé smíchu	13	Parádičky	47
Otec Valerián se za nás modlí	15	Nezahálíme	49
Nic není zapomenuto	17	Táborák zapálen pochodní	50
Devadesát	18	Výstava ovoce	51
Školkový výlet do Bonga	19	Recyklace vysloužilých elektrozařízení	52
Detektivku, nebo román?	20	Dějiny spotřebičů	53
Jak jsme na tom?	21	Ruce	56
Hody v Lanžhotě, jak bylo psáno	24		

„LETOS NA HODY UŠETŘÍME, NIC SLADKÉHO NEPEČ - BUDOU VOLBY, TAK NÁM ZAS BUDOU MAZAT MED KOLEM HUBY!“

nakreslil Milan Kocmánek

LANŽHOTSKE HODY 2014

Hodové folklorní akce, společenské události a zábavy, sportovní akce

Pátek 12. 9.

- 19.30 **Předhodové zpívání mužského sboru a jeho hostů**
- sál restaurace Podlužan
20.00 Hostinec U Zámku – THE TEACHERS

Sobota 13. 9.

- 10.00 fotbal příprava starší - SK Rakvice (Pastvisko)
10.00 fotbal příprava mladší - SK Rakvice (Pastvisko)
14.00-18.00 místní muzeum a vyhlídka ve věži
15.00 **předání stárkovského práva**
15.30 **stavění máje**
16.00 vernisáž výstavy ve dvorní části muzea
- Výběr z díla, Věra Hrubá a Keramika, Kateřina Ciprysová
20.00 Letní terasa Podlužan – zábava - Dalibor Sokol - Acoustic Band
20.00 Pizzerie Toscana – skupina Čtyřlístek
20.00 cim. muzika Jožky Severina Pod Víchů
20.00 Hostinec U Zámku FIVE LIVE

Neděle 14. 9.

- 8.00 ranní mše svatá
10.00 fotbal Sokol Lanžhot - FK Blatnice pod Sv. Ant. (Šlajsa)
10.00 **hodová mše svatá**
13.00 **odchod chasy pro 1. stárka**
14.00-18.00 výstava ve dvorní části muzea
14.00-18.00 místní muzeum a vyhlídka ve věži
15.00 **krojovaná zábava pod májů – DH Skaličané**
21.00 **večerní zábava v Podlužanu – DH Skaličané**

Pondělí 15. 9.

- 9.00 mše svatá
Po mši svaté v 9.45 hodin bude společný odchod průvodem na hřbitov, kde vzpomeneme na všechny zemřelé spoluobčany.
Děkan P. Josef Chyba zve do průvodu i na vzpomínkovou pobožnost všechny občany i ty, kteří se neúčastní mše svaté v kostele.
10.00 Letní terasa Podlužan – dopoledne s lidovkou
- Luděk Čihánek a Milan Prajka
10.00 Hostinec U Zámku – mladá dechovka
10.00-18.00 místní muzeum a vyhlídka ve věži
14.00-18.00 výstava ve dvorní části muzea
13.00 **odchod chasy pro 2. stárka**
15.00 **krojovaná zábava pod májů – DH Skaličané**
21.00 **večerní zábava v Podlužanu – DH Skaličané**

Úterý 16. 9.

- 16.00 **taneční zábava v Podlužanu – DH Skaličané**

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

pomalu končí další volební období, pro mě již šesté, blíží se volby do obecního zastupitelstva, proto bych vám chtěl připomenout, co jsme za toto období stihli vybudovat.

V minulém volebním období, kdy nás krize připravila o několik milionů do rozpočtu, jsme museli některé akce přesunout do dalších let. V tomto volebním období, přestože se pořád o krizi mluví, došlo k lepšímu výběru daní, ze kterých máme největší přínos financí do našeho rozpočtu. Zejména výběr DPH je k 1. 8. již na 70 % rozpočtovaného příjmu. Tímto se náš rozpočet každoročně o nějaký milion navyšoval. A tak i díky úsporám, kterých v rozpočtu dosahujeme získáváním dotací na akce, na které je možné dotace získat, nemáme již žádné dluhy. Půjčky, které jsme měly, jsou již splaceny. Na konci máme 40 milionů korun, takže jsme schopni bez jakýchkoli půjček zvládnout i finančně náročné akce, jako např. smuteční obřadní síň, kde čekáme na stavební povolení, nebo rekonstrukci Náměstí, kterou musíme v dohledné době provést. A na některé další akce, které máme v rozpočtu, připravujeme projekty a zjišťujeme možnosti získání dotací.

V roce 2011 byly zrekonstruovány komunikace v ulici Mlýnská II., chodník Masarykova, část kanalizace v ulici Kostická, vybudována dešťová kanalizace v ulici Nová a komunikace a kanalizace v ulici Hrnčířská. Byla pořízena multikára.

V roce 2012 byla provedena rekonstrukce chodníku v ulici Kostická, opravy

chodníků v ulici Nová, Stráže, u základní školy a parkoviště pod hřbitovem.

V roce 2013 byla zrealizována rekonstrukce křižovatky u kostela, chodníku v ulici Palackého I. etapa, úprava prostranství v ulici Smetanova, vybudována dešťová kanalizace v ulici Nová, sociální zařízení na muzeu, byla provedena vestavba hasičské zbrojnice, oprava stropu v mateřské škole, oprava elektroinstalace ve druhém patře přístavby základní školy.

V letošním roce byla dokončena komunikace v ulici Souhrady, parkoviště v ulici Kostická, oprava chodníku v ulici Stráže, rekonstrukce přístavby městského úřadu, oprava elektroinstalace v přízemí a prvním patře přístavby základní školy, pořízena nemovitost č. p. 986 v Koutě. Do konce roku bude provedena oprava střechy, výměna oken a zateplení na staré škole, rekonstrukce úřadu a oprava komunikace v ulici K. Černého. Na opravu komunikace v ulici Hrnčířská a U Stadionu čekáme na stavební povolení. Je možné, že některou začneme opravovat ještě letos.

Celkem bylo na investiční akce v tomto období vynaloženo 36 mil. Kč, na dotacích jsme získali 7 mil. Kč. Do konce září by mělo být připraveno stavební povolení na stavbu smuteční obřadní síně. Začínat stavbu v letošním roce už asi nebudeme. Přes zimu by se mělo provést výběrové řízení na dodavatele stavby, které vzhledem k rozsahu stavby může být časově náročné, protože po vyhlášení řízení se může přihlásit větší počet zájemců. Již teď se několik firem informovalo na zahájení, protože mají zájem zúčastnit se výběrové-

ho řízení. Stavba by se měla zahájit na jaře co nejdříve.

V minulém zpravodaji jsem vás informoval o úpravě pozemku na Náměstí a jeho ceně, která se nám zdá příliš vysoká, a snaže najít levnější variantu. Levnější varianty jsme sice našli, ale není to ono. Měli bychom se vrátit k původnímu návrhu. Na Náměstí bychom neměli šetřit. Celou situaci znovu projednáme na zastupitelstvu.

Ještě se vrátím k protipovodňové ochraně. V současné době jednáme s Povodím Moravy a Ministerstvem zemědělství o možnosti získat dotace na změnu a realizaci projektu z dotačního titulu ministerstva. Současně město Lanžhot připravuje

a projednává možnost ochrany areálu Na Šlajsi vybudováním hráze, propojení Ostředku přes Jízdu na Kyjovku a vybudování přírodního koupaliště. Realizace tohoto záměru byla projednána se všemi institucemi, jejichž zástupci se přímo na místě seznámili s naším záměrem. Vyjádřili se kladně, to znamená, že náš záměr podpoří. Termín realizace bude záležet na připravenosti projektu, ale předpokládáme, že to bude v roce 2016.

Děkujeme vám všem, kteří jste nám v tomto volebním období pomáhali a těšíme se na další spolupráci.

František Hrnčíř, starosta města

Výpis usnesení z jednání Zastupitelstva města Lanžhot - 5. 6. 2014

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

- schvaluje** program jednání
- schvaluje** ověřovatele zápisu Ing. Aleše Uhra a Ing. Jana Hlouška a zapisovatelku Annu Moučkovou
- bere na vědomí** zprávu o kontrole usnesení a zprávu kontrolního výboru
- schvaluje** přesunutí bodu 7 k přednostnímu projednání
- schvaluje** nové úplné znění stanov dobrovolného svazku obcí Region Podluží, IČ 686 50 284, se sídlem Náměstí 177, 691 51 Lanžhot v příloženém znění
- pověřuje** starostu vyvolat jednání o změně stanov dobrovolného svazku obcí Region Podluží
- bere na vědomí** zprávu z jednání rady města za období od 01.04.2014 do 05.06.2014
- bere na vědomí** zprávu z jednání finančního výboru a zprávu o plnění rozpočtu za období 1.-5.2014
- bere na vědomí** Závěrečný účet DSO Čistý Jihovýchod a zprávu nezávislého auditora o výsledku přezkoumání hospodaření DSO Čistý Jihovýchod za rok 2013
- schvaluje** v souladu s ustanovením § 84 odst. 2 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích ve znění pozdějších předpisů závěrečný účet města Lanžhot za rok 2013 včetně zprávy auditora o výsledku přezkoumání hospodaření města za rok 2013 a dle § 17 odst. 7 zákona

č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů vyjadřuje souhlas s celoročním hospodařením města Lanžhot za rok 2013, a to bez výhrad

- schvaluje** rozšíření plánu investičních akcí o provedení rekonstrukce venkovního osvětlení v části ulice Nová a v ulici U Hřiště dle projektu zpracovaného firmou K.I.T.T. Elektro
- schvaluje** rozpočtové opatření č. 3/2014 dle předloženého návrhu
- zamítá** prodej pozemku parc. č. KN 2627/7 o výměře 3530 m² za nabídnutou cenu 25.000 Kč Myslivecké společnosti Lanžhot
- schvaluje** prodej pozemku parc. č. st. 122/2 o výměře 60 m² za cenu 80 Kč/m² manželům Ludmile a Ludvíku Uhrovým, Komárnov 121, 691 51 Lanžhot
- schvaluje** koupi pozemku parc. č. KN 4/7 o výměře 108 m² za cenu 400 Kč/m²
- schvaluje** výkup pozemků v lokalitě Pod Ploty od majitelů dle Geometrického plánu č. 1637-018/2014 a schvaluje výkupní ceny za tyto pozemky ve výši 100 Kč/m²
- schvaluje** demolici domu čp. 596 na pozemku parc. č. st. 290/3 v ulici I. Příční v k. ú. Lanžhot

V Lanžhotě dne 5. 6. 2014

*starosta města Lanžhot František HRNČÍŘ
místostarosta města Lanžhot Josef BARTOŠ*

Muzeum v novém kabátě

Josef Bartoš

Zduřelá omítka fasády, rozpadlý beton před vstupem a hlavně rozpadající se okna nás přivedly k rozhodnutí na generální opravu čelní zdi a vstupu muzea. Jelikož se jedná o památkově chráněný objekt, bylo potřeba vše s předstihem řešit s pracovníky památkové péče. Ti pak vydali závazné rozhodnutí, dle kterého se musely všechny opravy provádět. Například okna musela být přesnou kopií původních při využití veškerého kování ze starých oken. Naštěstí máme u nás vyhlášenou stolařskou firmu Zdeňka Koříňka, která vše zvládla tak, že málokdo postřehl, že už jsou okna vyměněna. Oprava fasády byla svěřena firmě Milana Mašky

z Tvrdonic a v době, kdy píší tyto řádky, je po kompletním otlučení staré omítky krásně vidět, jak různorodý materiál byl na stavbu zdi použit. Věřím, že v současné době, kdy čtete tento článek, je muzeum opraveno a je mu vrácen původní malebný vzhled lákající k návštěvě.

muzeum, srpen 2014

Bude nová kniha

Hana Tučková

Lanžhot – to byl název poslední vydané knihy v roce 1983. Myslím, že není domácnosti v naší obci, kde by tato kniha chyběla. Spoluvydavatel – tehdejší jednotné zemědělské družstvo ji věnovalo svým členům a rovněž byla možnost si knihu koupit.

Po třiceti letech Zastupitelstvo města Lanžhot schválilo vydání nové knihy o Lanžhotě. Z nabídek na zhotovení byla vybrána dvojice Stano Belan - Emil Jirman, která již při prvním setkání s představiteli obce a komisí pro vydání knihy měla rozsáhlé znalosti z historie i současnosti naší obce. V současné době je v konečné fázi zpracování. Jednotlivé kapitoly sice čerpají z historie, ale jen krátce. Více se píše o dnešní době, aby byl zachycen stav pro další generace. Text je doplněn vhodnými fotografiemi. O vydání nové knihy budete včas informováni.

Rozsah knihy je omezen počtem stránek, proto není možné např. jmenovat všechny, kteří se zabývají zhotovováním

krojových součástí. Z tohoto důvodu uvažujeme o vydání místní brožurky, která by zachytila všechny tyto osoby včetně ukázek jejich prací, dále např. všechny zpěváky, zpěvačky, sportovce a jiné. Tato brožura by byla vzpomínkou na již nežijící osobnosti, prezentací současných a možná i rodících se z nynější mladé generace.

Aktivní záplavové území

Filip Šálek,
předseda občanského sdružení Lužáněk

Tento pojem poslední dobou v Lanžhotě mezi některými výrazně rezonuje. Do čela boje proti zpracování záplavového území (ZÚ) do územního plánu města Lanžhot se postavil předseda spolku Soutok a zastupitel Lanžhota Antonín Hostina. Ten veřejně na zastupitelstvu dne 5. 6. 2014 a prostřednictvím článku uveřejně-

ném v Deníku Břeclavsko dne 25. 7. 2014 tvrdí, že záměr je pohromou pro Lanžhot, omezením rozvoje, znehodnocením půdy a dokonce, že se zvýší počty komářích lůhnišť.

Člověk, který se v této problematice neorientuje, se může s tvrzeními pana Hostiny ztotožnit. Ale aby nebyl oklamán, tak je potřeba pochopit některé souvislosti a účel aktivních záplavových území.

Dovolím si zde tedy problematiku trochu objasnit.

ZÚ je prostorem podél vodních toků, které slouží k rozlivu vody při povodních. Tato území slouží zároveň k protipovodňové ochraně. O co víc se voda může „bezeškodně“ rozlít od nezastavěné údolní nivy, o to méně se pak může dostat do zastavěného území. Vyhlášením aktivního ZÚ se má území chránit proti výstavbě, která by mohla být při povodni poškozena. Výstavbou v ZÚ se tak zároveň při povodních zvyšuje riziko újmy na lidských životech. Hranice ZÚ se stanovuje na základě dosahu vody při pětileté, dvacetileté a stoleté povodni. Je potřeba si však uvědomit, že např. pojem stoletá povodeň neznamená, že taková povodeň přijde jen jednou za sto let. Může přijít i dvakrát v průběhu deseti let nebo naopak nemusí přijít ani jednou v průběhu dvou set let.

Na katastru Lanžhota bylo aktivní ZÚ stanoveno v srpnu roku 2009 a jeho hranice kopíruje dosah vody při stoleté povodni. Stávající mapa s vymezením aktivního ZÚ je pak dostupná na stránkách města v sekci „Územní plány města Lanžhot“. Stanovením ZÚ, respektive aktivního ZÚ, v roce 2009 a v současnosti jeho snahou o zpracování do územního plánu se z hlediska stávajících rozlivových zón pod Lanžhotem nic nemění. To znamená, že stanovením v roce 2009 a snahou zpracovat jej do územního plánu nedošlo a ani nedojde ke zvětšení rozsahu či zvýšení četnosti záplav (např. se nebudou rušit ani prokopávat stávající protipovodňové hráze) a nedojde ke zhoršení a ani ke zlepšení odtokových poměrů. A tudíž v žádném případě nedojde ke zvýšení počtu komářích lůhnišť. ZÚ se stanovuje na zá-

kladě hydrologických dat, morfologie terénu a stávající protipovodňové ochrany. Zjednodušeně řečeno, kam může voda při stoleté povodni dosáhnout. Možný rozliv vody při povodních tak dostal jen papírovou podobu ve formě mapového zákresu, ale v terénu se nic nemění.

V aktivních ZÚ jsou pak povoleny jen vodohospodářské stavby (vodní díla) a činnosti, které nezhoršují odtokové poměry. Omezení jsou pak blíže uvedena v zákoně o vodách v § 67. Např. rekonstrukce či stavební úpravy stávajících budov postavených v minulosti v ZÚ nejsou omezeny za podmínky, že nebudou zhoršeny odtokové poměry. Není totiž nezvyklé, že některé části obcí a měst jsou lokalizovány v ZÚ. Omezení výstavby a tudíž její rozvoj podél vodních toků vždy přirozeně omezovala četnost a dosah povodní a následně realizovaná protipovodňová opatření (výstavba hrází, vodních nádrží atd.). Každý pozemek, který se nachází v ZÚ a není tudíž vhodný pro výstavbu a umožňuje tak jen zemědělské či lesnické využití, má přirozeně nižší finanční hodnotu, než pozemky mimo ZÚ. Což se také odráží v tom, že pojišťovny budovy v ZÚ nepojistí.

Na základě podané žádosti Města Lanžhot a některých soukromníků projednává (při čtení těchto řádek už je možná výsledek znám) Povodí Moravy možnost změny a vyjmutí požadovaných pozemků z aktivní ZÚ. Tato změna bude pravděpodobně posuzována na základě zpřesněných geomorfologických a hydrologických dat a tudíž případného ohrožení pozemku při povodních.

Kolektivní systém ASEKOL uděluje

Certifikát k Environmentálnímu vyúčtování za rok 2013

Městský úřad Lanžhot

Občané odevzdali do zpětného odběru celkem 6 920,00 kg elektrozařízení – konkrétně 180 kusů televizí + 73 kusů PC monitorů - tj. 5 352,00 kg, dále 1 568,00 kg ostatních drobných elektrozařízení.

Přínos zpětného odběru a recyklace vysloužilých elektrospotřebičů pro životní prostředí:

Městský úřad Lanžhot	TV	Monitory	Ostatní EEZ	Celkem
Množství sebraných za rok 2013	180 ks	73 ks	1 568,00 kg	6 920,00 kg
Úspora elektrická energie (MWh)	29,17	9,17	38,02	76,37
Úspora ropy (l)	519,31	223,37	2 701,35	3 444,03
Úspora primárních surovin (t)	1,75	0,77	0,71	3,23
Úspora vody (m³)	142,58	55,59	145,20	343,37
Snížení produkce nebezpečného odpadu (t)	25,47	12,05	30,11	67,63
Snížení produkce skleníkových plynů (t CO ₂ ekv)	7,90	2,37	6,99	17,26

Sběr, doprava, demontáž a následné využití frakcí zpětného odběru vysloužilých elektrospotřebičů představuje nezanedbatelný přínos pro životní prostředí a úsporu přírodních zdrojů.

Díky zpětnému odběru:

- ↑ **jednoho kusu televize (resp. monitoru)** dojde k úspoře 794 litrů pitné vody (757 litrů u monitorů), čímž nevznikne stejné množství znečištěných odpadních vod. Stejně množství vody je například spotřebováno při 60 cyklech myčky nádobí.
- ↑ **jednoho kusu notebooku** se vyprodukuje o 91,5 kg méně nebezpečných odpadů. Stejně množství nebezpečného odpadu za rok vyprodukuje 22 domácností.
- ↑ **jednoho kilogramu drobného elektrického** nedojde k vypuštění více než čtyř kilogramů emisí oxidu uhličitého (4,46 kg CO₂ ekv.). Recyklace tak významně přispívá k čistotě ovzduší.
- ↑ **sta kusů mobilních telefonů** je uspořeno 475 kWh. Stejně množství elektrické energie spotřebuje například 60 W žárovka svítící nepřetržitě téměř celý rok (11 měsíců a 12 dní).

Zpráva společnosti ASEKOL

Loni občané odevzdali k recyklaci 180 televizí, 73 monitorů a 1 568 kg drobného elektrického.

Občané naší obce již několik let zodpovědně třídí elektroodpad. Nyní můžeme přesně vyčíslit, kolik elektrické energie, ropy, uhlí, primárních surovin či vody jsme díky recyklaci ušetřili životnímu prostředí. Víme také, o kolik jsme snížili produkci skleníkových plynů nebo nebezpečného odpadu. Informace vycházejí ze studií neziskové společnosti ASEKOL, která pro nás zajišťuje sběr a recyklaci vytríděných elektrozařízení. Naše obec získala certifikát vypovídající nejen o přínosech třídění televizí a počítačových monitorů, ale také o významu sběru drobných spotřebičů.

Studie LCA posuzuje systém zpětného odběru CRT televizorů, počítačových monitorů a drobného elektrozařízení. Hodnotí jejich sběr, dopravu a zpracování až do okamžiku finální recyklace jednotlivých frakcí vyrazených spotřebičů do nového produktu. Pro každou frakci byly vyčísleny dopady na životní prostředí. Výsledky studie jsou prezentovány jako spo-

třeba energie, surovin, emise do ovzduší, vody a produkce odpadu. Konečná bilance vyzněla pro zpětný odběr elektrozařízení jednoznačně pozitivně, a to ve všech aspektech.

Výsledek studie jednoznačně prokázal, že zpětný odběr elektrozařízení, i těch nejmenších, má nezanedbatelný pozitivní dopad na životní prostředí. Zpětný odběr a recyklace např. stovky mobilních telefonů uspoří tolik energie, kolik spotřebuje moderní úsporná lednice za více než 4,3 roku provozu. Díky recyklaci jednoho notebooku dojde ke snížení spotřeby ropy, na kterou osobní automobil ujede téměř 100 kilometrů, nebo dojde k úspoře 392 litrů pitné vody. Stejně množství je například spotřebováno při 30 cyklech myčky nádobí.

Když si uvědomíme, že například osobní automobil vyprodukuje za rok provozu 2 tuny skleníkových plynů a jedna čtyřčlenná domácnost průměrně ročně spotřebuje 2,2 MWh elektrické energie, jsou to impozantní čísla. Proto si všichni, kteří zodpovědně třídí a přispívají tak k ochraně životního prostředí, zaslouží obrovský dík.

Jsou s námi

K. Teturová

*mlžný opar až k lesu se táhne.
tu pestrou barevnost listů
podzim hravě vymalovat zvládne.
Je dušičkový čas, čas svící zapálených,
pro vzpomínky námi milovaných,
v našich myšlenkách skrytí,
posilují vědomí i žití.
Kdo dobrem a láskou nás u srdce hrál,
při nás je dál.
Ne v slzách, ale s úsměvem
tu naši vzpomínku by si přál.*

Společenská kronika

Hana Tučková

Narozené děti

Darja Čejková

Michaela a Josef Čejkovi, Kostická

Valentýna Blažková

Lucie a František Blažkovi, Lesíčková

Jakub Tuček

Jana Kalivodová a Jaroslav Tuček,
Vinohrady

Lea Darmovzalová

Miriam Hatalová a Petr Darmovzal,
K. Černého

Lukáš Šulák

Kateřina a Tomáš Šulákovi, K. Čapka

Šimon Malý

Jana a Zdeněk Malí, Masarykova

Anna Holobrádková

Jana a Jan Holobrádkovi, Komenského

Vojtěch Anderle

Radka Zálešáková a Rostislav Anderle,
J. Wolkera

Laura a Jakub Hrubých

Jarmila Šuláková a Jakub Hrubý,
MUDr. Kepáka

Eliška Osičková

Alena Garšicová a Vojtěch Osička,
Kostická

Nela Pullmannová

Iveta Balgová a Tomáš Pullmann,
Pastvisko II.

Sňatky

Žaneta Janušová, Lanžhot
a Lubomír Jančík, Břeclav

Pavla Švirgová, Lanžhot
a Vladan Tichý, Hrušky

Zdeněk Ciprys, Lanžhot
a Klára Nešporová, Moravská Nová Ves

Terezie Vališová, Lanžhot
a Radek Lautrbach, Žatčany

Roman Tuček, Lanžhot
a Šárka Mrláková, Tvrdonice

Marek Uhlíř, Lanžhot
a Lenka Burianová, Mutěnice

Jan Bartoš, Lanžhot
a Petra Korbelová, Tvrdonice

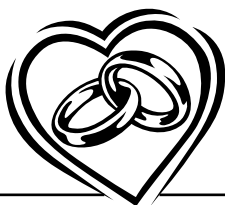
Michaela Hostinská, Lanžhot
a Petr Buriánek, Bousov

Veronika Davčíková, Lanžhot
a Martin Hrubý, Kostice

Ivana Gálová, Lanžhot
a Lukáš Michalovič, Břeclav

Jubilejní sňatky

60 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA
Anna a František Hakalovi, Kout I.

Výročí narození

93 let

Marie Holobrádková, Nová

92 let

Marie Bendíčková, Masarykova
Marie Uhlířová, Sokolská

91 let

Jaroslav Škápík, Kostická
Božena Štvrtecká, Hrnčířská
Ludvík Uhlíř, Kout II.

90 let

Anna Kostková, Kout III.
Věra Tučková, Gagarinova

85 let

Emilie Trubačová, Stráže
Marie Uhrová, Dolní
Marie Ondryšková, M. Šolochova

80 let

Anna Ševčovičová, MUDr. Kepáka
Marie Šišková, Masarykova
Jan Petrla, Na Peci

75 let

František Pašek, II. Příční
Marie Tučková, Kout III.
Vojtěch Straka, Na Peci
Zdenka Ciprysová, Zahradní
Michal Fečkanin, Gagarinova
Alois Janáč, Masarykova

70 let

Anna Sklenáková, Mlýnská III.
Anna Bertalanová, B. Němcové
Jarmila Vlašicová, Nádražní
František Straka, Sokolská

Marie Darmovzalová, Nová
Miroslav Ferstl, MUDr. Kepáka
Ludmila Černá, II. Příční
Jaroslav Trubač, Dolní

65 let

Růžena Gajdová, Kostická
Marie Hakalová, MUDr. Kepáka
Pavel Uher, Masarykova
Marie Košutková, Mlýnská III.
Oldřiška Lindová, Kostická
Jan Trčka, Havlíčkova
Zdeněk Závodský, Smetanova
Helena Tučková, Vinohrady
Anna Koriťáková, U Stadionu
Vlastimil Trubač, I. Olbrachta
Ludmila Mrázová, Vinohrady
Marie Ciprysová, Sokolská
František Horák, Hrnčířská
František Hrnčíř, Břeclavská

60 let

Jan Hrubý, U Hřiště
Hana Průdková, Stráže
František Zonyga, Mlýnská II.
Ladislav Ciprys, Mlýnská II.
Josef Hrazdil, Nová
Ludmila Malčková, Hrnčířská
Lubomír Marko, Na Peci

Úmrtí

Božena Benešová, 94 let, U Stadionu
Bohumila Benešová, 93 let, Mlýnská III.
Karel Paulík, 57 let, U Stadionu

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (narozené děti, sňatky, výročí narození, výročí sňatků, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzávěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu. Naopak upozorňujeme ty, kteří slaví jubilejní sňatky a neměli svatbu v Lanžhotě, že nemáme možnost toto zjistit z matričních knih uložených na městském úřadě. Pokud chcete, aby vaše jubileum bylo zveřejněno, oznamte toto také na úřadě.

Vzpomínky zůstanou

Hana Tučková

V letošním roce uplynulo 25 let od úmrtí **prof. Pavla Holobrádka**. Připomeňme si tuto osobnost, která se významně zapsala do oblasti folklóru, biologie a zeměpisu.

Narodil se 23. září 1923 v Kosticích, po ukončení základní školy studuje Gymnázium v Břeclavi, po zabrání Břeclavi nacistickým Německem dokončuje maturitu v Hodoníně. Do konce války pracuje v otcově pile, částečně jako účetní u vinaře Václava Osičky v Lanžhotě. Studium dosahuje na Masarykově univerzitě v Brně profesury pro výuku biologie a zeměpisu. Oženil se s Annou Morávkovou a přestěhoval se do Lanžhota, kde žil až do své smrti.

Jeho profesorská dráha začala na Gymnázium ve Skalici. Od 1. 9. 1954 plných dvacet čtyři let vyučuje na Gymnázium v Břeclavi biologii a zeměpis. Do důchodu odchází ze Železniční školy ve Valticích.

Profesor Pavel Holobrádek byl člen – korespondent Čs. národopisné společnosti ČSAV v Praze. Po celý život byl upoután k historii, flóře, fauně, národopisu, folklóru Podluží, konkrétně k Lanžhotu. V únoru 1959 založil v Lanžhotě muzejní a vlastivědný kroužek, který po mnoho let odborně řídil. Jako první pořádal besedy nad kronikou. Od roku 1958 do r. 1975 zastával v Lanžhotě funkci obecního kronikáře. V rámci muzejního kroužku vydal v knižní edici Malovaný kraj čtyři brožury – Z lidové pokladnice, Z minulosti mého kraje, Slovácké zahrádky a Kronika slavných dnů Lanžhota.

Nespočet jeho článků a studií se objevil v novinách, časopisech a publikacích. Byl vášnivý filatelista. Velkou zajímavostí

a zvláštností byly známky s folklorní tematikou. Pořádal i filatelistické výstavy.

Rodinu velmi zasáhla tragická smrt syna Pavla, který ve svých 21 letech při zachraňování tonoucího kamaráda sám v řece Moravě u splavu utonul. Vyprávění křesťanského pohřbu bylo podnětem k přeložení profesora z Břeclavi do Valtic. Také mu byla znemožněna samostatná publicistická činnost, přesto pomáhal s vydavatelskou prací jiným. Zemřel 2. 2. 1989. Při jeho smutném výročí mu věnujme tichou vzpomínku.

Bude mít alespoň částečného pokračovatele?

Muzejní a vlastivědný kroužek v Lanžhotě nepracuje. Staří a nadšení členové odešli, z mladších možná by byl zájem, ale chce to nějakého tahouna, který by lidi oslovil a přesvědčil k zapojení se do práce. Při mém jmenování kronikářkou obce jsem slíbila panu starostovi, že pokud budu mít ze strany vedení města podporu, budu se snažit o obnovu činnosti „muzejňáků“. Zatím se podařilo alespoň zčásti renovovat muzeum. Z neuspořádaného skladiště různých věcí jsme zřídili kuchyň, jizbu a místnost s náradím a nástroji. Čeká se však na opravu dalších prostor, kam se

upraví i nové expozice. V mnoha rodinách řeší otázku – kam se starými a již nepotřebnými věcmi? Již několikrát jsem v kabelové televizi i ve zpravodaji vyzývala k poskytnutí starých věcí k archivaci, ale moje výzva vyšla naprázdno.

Besedy nad kronikou - vhodná místnost se taktéž rýsuje – rekonstrukcí úřadu zde bude i velký sál, který by mohl sloužit pro uvedený účel. Zatím však chybí jeho vybavení a technika. Myslím si, že snad by občany tyto akce zajímaly a sami by mohli přispět svými znalostmi a zkušenostmi ke zdárnému průběhu nových besed. Na druhé straně jsou zde občané, kteří by jen vše kritizovali a připomínkovali. Pokud někdo něco dělá – tak se „všady ukazuje“, pokud se nic nedělá – „nic sa tady nedělá“. Ale každou akci musí někdo zorganizovat, zřežirovat, zabezpečit po všech stránkách.

Nositelé smíchu

Josef Jožulka Uher

Výsledkem je mnohdy již uvedená kritika, která předem některé odrazuje. Jak to dělali naši předchůdci? Byli k těmto řečem imunní? Byli vždy lidé tak samolibí a jiné neuznávali? Stačí jim jenom televize a další média? Moje domněnka je ta, že se nemohu nechat odradit jedinci záporného mínění, ale dělat něco pro lidi, kteří snahu ocení a zorganizovanou akci vezmou tak, jak proběhla. Jak už jsem několikrát prezentovala – moje práce je mým koníčkem a návštěvami starých jubilatů získávám další informace o jejich životě, zvycích a práci. Toto všechno by se dalo použít a seznamovat s tím mladší generace. Už se těším (pokud mi zdraví dovolí) na spolupráci s mnoha starými i mladými lidmi, kteří s chutí a odhodláním budou pokračovateli dávno započatých besed.

I na truc všemu tomu, čím jí člověk nepoučitelně škodí, zůstává modrá planeta Země krásnou a pro život člověka nenahraditelnou. Umí však do něho bolestivě tít různými přírodními katastrofami, převážně z vůle sama sebe, leč někdy už také s nápomocí člověka.

Ten je nakonec, viděno pod úhlem mnoha tisíciletých dějin, tím největším a nejhlavnějším viníkem bolestí, útrap, smutku a béd jedinců i velkých národů. A tak na tom líbezném modravém planetárním zrnku častěji někdy zní pláč než smích.

Naštěstí je člověk svou povahou tvor převážně optimistický, a tak než mu slzy stačí na tvářích uschnout, už se směje a vyzpěvuje radost až „o dušu“, jak se říká. Pro ty, kteří se veselostem brání, ne-

umí si je sami v sobě a kolem sebe vyvolat, jsou, jak říkáme, nepolepšitelní škarohlídi, jsou tu jako soci, málokdy prohrávající, a jako ve středověku od hradu k hradu, z krčmy do krčmy putující minesengři, pěvci k rozveselování panstva i chudoby, lidé, nejčastěji muži-chlapi, které si lid dvacátého století pojmenoval, možná s popostrčením strýca Galušky, nebo jej předbíhajících písmáků lidových rozverností – **lidový vypravěči**.

Ještě v polovině dvacátého, tedy minulého, století nebyli k vidění a slyšení třeba stejně jako zpěvačky a zpěváci u dechovky. Než se v něm stali hotovými fenomény, tak folklor Moravského Slovácka, včetně Podluží, ale i jinde, lidové vypravěče-vypravěčky vůbec neznal. Bylo to snad tím, že je nepostrádal? Nepotřeboval? Nebo nebylo snad nikomu až zas tolik do smíchu po druhé světové válce, která oproti té první se přehnala i přes Slovensko, Moravu a Čechy? Či snad hubu pro smích zavřel lidu a těm, kteří by jim je chtěli otevřít, režim, který hlavně duši venkova šlápl na krk?

Ale boží mlýny melou, jak se říká, s datkem, že nic netrvá věčně. Jenom ten bájný Sisufos bude v podsvětí válet vzhůru do kopce balvan, zpátky mu padající, do věčnosti. Na sálová i veřejná venkovní pódia vyšel první (Vašek Mlýnek z Kuželova?) lidový vypravěč a než se stačil sejít jeden uherský (to není po nás, Uhrech!) rok s druhým, byl jich celý region! Ba aj baby, pardon, roby-robečky! A rázem chytily lid za srdce a lid přijal srdce jejich za svoje. Smutky, bolesti, trápení se musely dát na ústup „chcačky nechcačky“! I ti největší škarohlídi, kteří si mysleli, že by si kútky smíchem natrhli, povolili knoflí-

ky i řemeny a rozeřvali se smíchem, až jim gatě pukaly. Navíc se jim ulevilo i v duších. Doufám, že v rajkách bez pohoršení a tchořoviny...

Domnívám se, že úleva oblažila a nesmírně k smyslu jejich konání povzbudila nejvíce lidové vypravěče samotné. Ač byli nositeli, s prominutím a v tom nejlepším slova smyslu, **srandy**, nebývali zpočátku přijímání veřejností s náručí otevřenou k srdečnému objetí. Známe to, že není ten, který by se zalíbil všem, a že hlavně doma nikdo prorokem. Naštěstí těch rádoby kritiků, jejichž hlavními argumenty bývala odsuzující slova jako „klápe to“, „taláňá to“, ubývalo a naopak vzrůstal zájem pořadatelů o lidové vypravěče, kteří jim měli hudebně zpěvní pořady „osolit a okořenit“, aby se lidé i od srdce zasmáli.

Nikdy bych nevěřil, že z lidu lanžhotského vyjde někdy někdo, kdo by se, nedaj Bože, opovážil vystoupit na jeviště coby lidový vypravěč. Kdysi dávno se o to pokusil, Galuškou v Brně inspirovaný (mimochodem autor jediné a stále propagačně uplatňované fotografie skladatele Metoděje-Metyna Prajky), můj kamarád z Pastviska Tonda Šenk. Ale nepochodil.

A hle, najednou nám tu, mezi námi v Lanžhotě, jako hotová a uznávaná celebrita (znamenitost, váženost, proslulost, potentátnost) z té nejlepší branže lidových vypravěčů, moderátorů, imitátorů a zpěváků tenoristů **padesátiny** si oslavit „dovolí“ a to vůbec ne ze srandy, jedna ze star televize Šlágry, klukáň jménem FRANTIŠEK FANA UHER (Obuch), po tatíčkovi Lanžochan jak poleno, a po mamičce, paní učitelce na penzi, Slovák jak polénko. Protože Frantův umělecký a rodinný život je tak transparentní („teda šecí šeciko

o něm víme“), že už ani ke zpovědi chodit nemusí, řekl jsem si, že na toto „pole“ se za ním nevydám, protože to by bylo těch „úvrátí“ do aleluja.

Františku, děkuji Ti za všechny naše spolurodáky, za lid Lanžhota, že uzdravuješ lidi smutné, i když se Ti to někdy nepovede cu grunt, aj keď nekedy nekomu šlápeš na kuří oko, nebo trefíš k Trtoňom. Dal ses na těžkou dochtořinu, a tak ať i Tobě zdraví těla i ducha vydrží déle než súhradská uža! Aby Tě nikdy neopustila jistota, že felčariš, myšleno v tom nejlepším slova smyslu, dobře a smysluplně. Tam, kde člověk ztratí víru ve smysl svého konání, není ho už třeba. Toto ať Tě hodně dlouho ještě nečeká.

Lidskému pocitu štěstí kralují tři nepostradatelnosti: zdraví, láska a věrnost Tobě nejbližších a nejdražších. Samota může po-

máhat jakékoliv duševní tvorbě, ale když trvá dlouho, nebo je ortelem natrvalosti, ničí ji. Jsi pajtalón (tak mi někdy říkali starý tatíček) nabíjaný špásama, tak jak jinak ukončit toto blahoslavení (Bože můj, to nemyslím ve smyslu náboženském), než taktéž tak trochu špásavně: Pokaždé, když jsem se po pozdravení ptával strýca Josky Bystřického z mojí rodné Nové ulice, Sokola a hasiča „ani jich nebyuo - ani jich nebude až po Gajary“, jak sa majú, odpovídali mi: Jozinku, tři prsty nad fajn! Tři prsty nad fajn!

Františku, kdyby se jednou stalo, že Ti bude dobře jen jeden prst nad fajn, štěstí Ti půjde vstříc i zítra...

„S nedostatečnými vědomostmi a s nepochopením pro radost a smích je to jako s malýma botama na velké noze: daleko v nich nedojdeme!“

Otec Valerián se za nás modlí

Hana Tučková

V neděli 6. července se zúčastnilo patnáct lanžhotských farníků poutní mše svaté v obci Pikárec, která byla sloužena na poděkování za 89 let života a 65 let kněžství Mons. Josefa Valeriána. Z pozvaných farností, kde P. Josef sloužil, jsme přijeli pouze my, Lanžhotčané. Přivítal nás starosta obce Pikárec a seznámil s programem.

Za naše farníky pozdravila P. Valeriána Hana Tučková těmito slovy:

Duchovní otče, zdravím Vás jménem farníků z Lanžhota a děkuji za pozvání na dnešní poutní mši svatou, která bude sloužena na poděkování za 89 let života a 65 let přijetí svátosti kněžství. Víme, že

Váš život nebyl lehký, ale obdarován silou Ducha svatého jste překonával všechny

těžkosti, křivdy a bolesti. Odměnou je Vám dlouhý život, kdy, i když sil už ubývá, stále sloužíte Bohu a vyprošujete milosti pro věřící. Jednou jste řekl: „Denně se modlím za všechny, které mi Bůh postavil do cesty.“ Protože jsme to i my, lanžhotští farníci, děkujeme za tyto modlitby a věříme, že ještě i v dalších letech budete moci sloužit u stolu Páně. Věřte, že i my se modlíme za Vás, za Vaši duchovní službu a za práci a starosti, které jste věnoval při svém pobytu u nás při opravě fary a kostela.

Ať Panna Marie, Vaše ochránkyně, se za Vás přimlouvá u svého syna. Hodně Božího požehnání, zdraví a darů Ducha svatého do dalších let vyprošují Lanžhotčané.

Předala mu dárek – dort a kytici ode všech farníků. Lanžhotské zpěvačky mu zazpívaly píseň složenou k tomuto výročí. V průběhu mše svaté zpívaly píseň při podávání svatého přijímání.

Duchovní otec poděkoval za stálou vzpomínku na něho a za modlitby. Vzpomněl, kolik dětí chodilo do pěveckého sboru, který vedla řeholní sestrčka Bedřiška. Řekl, že velmi rád vzpomíná na Lanžhot.

Slavnou (hodovou) mši svatou sloužil českobudějovický světící biskup Mons. Mgr. Pavel Posád. K důstojné a slavnostní atmosféře přispělo přes třicet členů hasičského sboru z Pikárce, Moravce, Radkova a Moravských Janovic, kteří za doprovodu hudby, oblečení do slavnostních stejnokrojů přinesli prapory jednotlivých sborů a přivedli pana biskupa. Celá poutní – hodová mše byla zaměřena na otce Valeriána, který ve svých letech stále slouží na Moravci, ve Strážku a v charitním domě.

P. Josef pozdravuje všechny Lanžhotčany, denně se za nás modlí a vzpomíná na dobu, kdy byl mezi námi.

Je mnoho lidí v Lanžhotě, kteří si tohoto pana faráře dobře pamatují. Nastoupil u nás v květnu 1968 po úmrtí P. Františka Streita. Nedlouho po jeho příchodu přišly na faru i dvě řeholní sestřičky. Jedna – Bedřiška vedla pěvecký sbor, který nacvičoval písně ke mším (vánoční, příležitostné a jiné), ale také měl vystoupení při oslavě Mezinárodního dne žen. Zajímavostí bylo nacvičení rytmické mše s kytarovým doprovodem. Členy sboru byla mládež od 10 do 25 let.

Otec Josef svou aktivní prací na poli duchovním i budovatelském přitáhl do kostela mnoho lidí, zvláště se zaměřil na děti a mládež. Miloval kroje a zpěvy, které vhodně doplňovaly církevní obřady a mládež i dospělí je nenuceně oblékali.

Po stránce budovatelské – byla opravena budova fary (výměna oken, úprava vnitřních prostor, instalace topení na naftu, sociální zařízení apod.) včetně fasády. Kostel také prošel generálním úklidem od půdy až ke schodům. Nová instalace elektrické energie byla prozíravě provedena ve dvou

vedeních (v případě poruchy jedné se kostel napojil na druhou větev) a provedeno nové osvětlení uvnitř kostela, v presbytáři byl položen mramor a také jím byly obloženy některé zdi. Hlavní oltář byl posunut od zadní zdi, čímž se zvětšil prostor a hlavně ženy a dívky v kroji mohly procházet při obědách. Byl provizorně upraven obětní stůl (který v této podobě slouží dodnes). Zlacená místa v kostele, hlavně na kazatelně, byla obnovena plátkovým zlatem dovezeným ze zahraničí. Do kostela byla umístěna akumulární kamna. Také venkovní prostor dostal novou podobu vydlážděním okolí kostela a celkovou úpravou. Téměř všechny práce se dělaly brigádně. Lidé zapálení pro dobrou věc, po výzvě pana faráře, ochotně přicházeli a pomáhali, kde se dalo. A nejenom ti, kteří chodili do kostela, ale zapojovali se

i ostatní, zvláště důchodci a mládež. Toto všechno se však nelíbilo jak vedení obce, tak vyšším instancím. Ochota lidí, jít za farářem a ne za nimi, byla stále větší, stupňovala se s viditelnými výsledky obnovy, opravy a úpravy fary, kostela a okolí. Jakékoliv zaváhání nebo přešlap duchovního se zveličovalo a řešilo. Dospělo to až k tomu, že otec Valerián byl přeložen do jiné farnosti. Nepomohly ani petice, návštěvy na biskupství, žádosti farníků. Rozhodnutí bylo jednoznačné – změnit místo působení. A v květnu 1976 P. Josef Valerián odchází z Lanžhota na Moravec, kde slouží dodnes. Lanžhot se mu vryl do paměti, zrovna tak jako on Lanžhotčanům. Při každé příležitosti posílá pozdravy a vyprošuje pro naše občany Boží milosti.

Níc není zapomenuto

Hana Tučková

V letošním roce si připomínáme výročí začátku první světové války. Byl to válečný konflikt probíhající v letech 1914 – 1918, který zasáhl Evropu, Afriku a Asii a probíhal ve světových oceánech.

Důvodem byl atentát spáchaný 28. června 1914 Srby (tajnou organizací Černou rukou) na členy významného rodu Habsburků, který nemohl zůstat bez odezvy. Proto po násilné smrti Františka Ferdinanda d'Este a jeho manželky Žofie byla 26. července 1914 vyhlášena částečná mobilizace rakousko-uherské armády a 28. července 1914 Rakousko-Uhersko vyhlásilo Srbsku válku.

Původní představy o bleskové válce se rozplynuly a vystřídal ji obavy o existenci. Boje proběhly na několika frontách po Evropě. Na západní frontě boje probíhaly v zákopech. Od roku 1914 do roku 1918 bylo mobilizováno přes 60 milionů vojáků. V roce 1917 vznikla tzv. Československá legie v Rusku, v prosinci ve Francii a v dubnu 1918 v Itálii. Československé legie bojovaly po boku Dohody (Anglie, Francie a carské Rusko) proti Rakousku-Uhersku a Německu. Nejvíce se vyznamenaly hlavně v červenci 1917 u ukrajinské vesnice Zborov, kde porazily rakousko-uherskou armádu. Po tomto úspěchu

legionáři, archiv V. Hostinová

vzrostl počet československých legionářů a autorita československého odboje.

Válka skončila na všech frontách 11. listopadu 1918 v 11 hodin průměrně. Mezi již uvedeným velkým počtem mobilizovaných vojáků byli i občané Lanžhota. Mnozí zde padli. Jejich jména jsou uvedena na pamětní desce u základní školy. Jako důkaz vděku a vzpomínky na tyto padlé jsou zde pokládány kytice.

Jména padlých v 1. světové válce:

Hlavenka Jan, zborovský hrdina 1917, Bača Martin, Bartoš Jan, Bartoš Jan, Batka Michal, Brantalík Josef, Ciprys František, Ciprys František, Ciprys Jan, Černý Jan,

Černý Ladislav, Černý Michal, Červinka Pavel, Gajda František, Gajda Pavel, Hakala František, Hakala Antonín, Helešic Václav, Hodonský Jakub, Holobrádek Josef, Javorský Josef, Klvaňa Emil, Klvaňa Jakub, Koníček Jan, Lenkovič Jakub, Maděříč Dominik, Mančík Josef, Michalovský Jan, Mikulič František, Moučka Antonín, Moučka František, Mužík Jan, Prajka Vojtěch, Pyskatý Jan, Pyskatý Michal, Ryčovský Jan, Straka František, Šesták Jan, Šesták Josef, Škrobáček Jan, Trčka František, Třetina Josef, Uher Antonín, Uher Fabián, Uher Jan, Uher Josef, Uher Leopold, Uher Václav, Urbánek František, Zapletal Jan, Zapletal Jan, Žaludek Josef

Devadesát

Eva Klvaňová

Kvapem se blíží devadesáté výročí založení Masarykovy základní školy Lanžhot, která v minulosti působila pod názvy Občanská škola, Měšťanská škola, Základní devítiletá škola nebo Základní škola.

Kulaté výročí oslaví poslední listopadový pátek a sobotu akademií a Dnem otevřených dveří, spojeným s tradiční adventní výstavou. Podrobný program oslav bude uveden na pozvánce.

Historie měšťanky, jak ji mnozí dodnes nazývají, se začala psát vlastně již v červ-

nu 1923. Tehdy obecní zastupitelstvo dalo souhlas se zřízením měšťanské školy. Výstavba začala v březnu 1924 a pravidelná výuka byla zahájena 1. prosince 1924. Staré školní kroniky nám umožnily nahlédnout do historie a podrobně přiblížily změny, jimiž škola za dobu své existence prošla. O proměnách od počátku školy až po rok 2004 jste si přečetli v dříve vydaném almanachu.

Kolik žáků prošlo mohutnými vchodovými dveřmi, kolik jich sedělo v lavicích, kolik učitelů se vystřídal u tabule? Jací asi byli? Vzpomínky i jiné články našich žáků a učitelů bychom

chtěli zveřejnit v rozšířeném zpravodaji číslo 4. Uvítáme každý zajímavý postřeh, příběh z doby školní docházky, životní úspěchy i peripetie. Proto se na Vás opět obracíme s výzvou: Tyto Vaše vzpomínky na léta strávená ve školních lavicích a staré fotografie (k zapůjčení) přineste do kanceláře školy.

Děkujeme.

foto: J. Kubík

Školkový výlet do Bonga

kolektiv MŠ

foto: M. Procházková

Jako každý rok, tak i ten letošní, jsme dětem vymýšleli kam na výlet. Chtěli jsme změnu, protože nejčastější výlet byl do Hodonína do ZOO. Návrh, jet do zábavného centra v Brně do Bonga, byl zajímavý. Některé učitelky i rodiče zaskočila představa, že tam děti můžou skákat a běhat ve volném prostoru na velkých atrakcích. Ředitelka mateřské školy výlet podpořila, tak se mohlo jet. V Bongu nás hezky přivítali a na začátek do mikrofону dětem

3x foto: M. Procházková

řekli, která atrakce je pro naše děti vhodná a při které dětem budou pomáhat. Děti se mohly občerstvit a jít se bavit. Atrakcí bylo dostatečně a pro děti tohoto věku bezpečné. Obava, že by se něco stalo, se rozply-

nula. Děti byly spokojené, všechno si šly vyzkoušet i učitelky. V autobusu děti vykládaly jen o výletě. Domů si přivezly nejenom dáreček s logem Bonga, ale hodně zážitků a radosti.

Detektivku, nebo román?

Jaroslava Bartošová

Prázdniny utekly jako voda v rozvodněné řece. Teprve se plánovaly dovolené a už je po nich. Pomalu přestává podvečerní grilování a posezení venku do pozdějších večerních hodin. A tak možná už zase přijde chuť přečíst si hezkou knížku. Přijměte pár typů z knižních novinek letních měsíců.

foto: J. Bartošová

Milovníky fantasy literatury možná potěší možnost vypůjčit si rozsáhlý epos **Písně ledu a ohně** od amerického autora George R. R. Martina. Z této sagy máme pět dílů – Hra o trůny, Střet králů, Bouře mečů, Hostina pro vrány, Tanec s draky. Příběh se odehrává v temném středověku mezi statečnými rytíři, mocnými čaroději, draky, zlovilkami a čarostromy. Byl zfilmován a je čtenáři hodnocen jako velmi čtivý.

Od autora thrillerů a historických dobrodružných románů Toma Harpera byla vydána další kniha **Orfeus v podsvětí**. Román vede čtenáře k úvahám o podstatě lidské existence a světa kolem nás, ale i k tajemství, která zatím zůstávají zahalená nánošem věků.

Čtenáři, kteří rádi čtou dobrodružné knížky Karla Cubecy, se mohou těšit na jeho nový román, **Kdo probudí hvězdy**.

Tento český autor, vlastním jménem Karel Kostka, se proslavil strhujícími romány o zlatokopech, které máme také k dispozici v naší knihovně.

Oblíbenou spisovatelkou hlavně mezi čtenářkami je Nora Robertsová. Je to velmi plodná autorka, napsala už kolem 200 knih. Píše romantické příběhy, detektivní romány, oba žánry kombinuje a knížky psané pod pseudonymem J. D. Robb hraničí často až s sci-fi žánrem. Nyní u nás vyšla další její kniha **Rudý šál**.

Další oblíbenou autorkou je Barbara Taylor Bradfordová. Její první knihou, která se stala rázem bestsellerem, je **Zámožná žena**. Její romány se vyznačují přesvědčivým vykreslením rodinné atmosféry, pohody, hlubokého citu a lásky. Současnou

novinkou je **Tajemství minulosti**. O historická témata je stále zájem a spisovatelé jsou si toho vědomi. V poslední době je však zájem spíše o lehčí historická témata, jako jsou například historické detektivky nebo romance.

Jednou z autorek, které se věnují romantickým tématům, je také Oldřiška Ciprová. Poslední její knihou je **Uvězněná královna**, s podnázvem **Tajemství opředená** žena Boleslava II. Příběh, situovaný do 10. století jistě zaujme ženy, které rády čtou historické romantické knihy.

Seznámila jsem vás s několika novými knihami a jejich autory. Teď už je to na vás, abyste se nechali inspirovat a do knihovny přišli.

Jak jsme na tom?

Každý člověk se čas od času ohlédne zpátky a bilancuje, co udělal a co ne. Toto období před volbami je příhodné na otázku pro naše zastupitele: **Co se Vám v tomto volebním období podařilo a co ne?**

František Hrnčíř

Co se nám podařilo nebo nepodařilo vybudovat, posoudí voliči ve volbách. Co se týká lidských vztahů, bylo toto volební období určitě nejhorší ze všech. Nikdy by mě nenapadlo, že i na obec se dají zatáhnout stranické a parlamentní manýry, jako je udávání, pomlouvání a pokrytectví. Lanžhot se nikdy nedělil na opozici a ty ostatní. Vždycky jsme spolupracovali bez ohledu na politickou příslušnost. Až v tomto volebním období se vytvořila zajímavá opozice, která neměla moc zájem

spolupracovat a od začátku (viz články v novinách) spíše dělala problémy. Názory na určitou věc mohou být různé, vždycky bývaly, ale dokázali jsme se domluvit bez jakéhokoli osočování a vypisování článků do novin. Žádný z nás to nedělá pro sebe. Pokud se někdo chce dostat do vedení obce, tak ať to dělá způsobem kultivovaným a ne zákeřným.

Mgr. Ladislav Straka

Jsem rád, že se i přes poněkud „divoké“ volební klání podařilo v radě města sestavit tým lidí, kteří, vedeni zájmem o spokojenost občanů, našli společnou řeč a „sedli“ si i lidsky. V takovém prostředí je pak možno se smysluplně a pohodově věnovat úkolům, které se během minulého volebního období objevily. A že jich bylo dost!

Některé jsou zřejmé na první pohled, jiné, a těch je víc, jsou potřebné pro řádný chod obce a jsou spíše procesního charakteru.

Ty zřejmé akce není třeba až tak představovat, jelikož se zviditelnily samy. Např. úpravy prostranství a komunikací, muzeum, opravy škol a městského úřadu, dětské hřiště. Za bezprecedentní a poučný úspěch považuji i vyřešení situace s nepřizpůsobivými občany v ulici Kout III., i v součinnosti s bezpečnostními složkami.

Jak už bylo uvedeno, mnohem větší díl práce se týká v oblasti přípravy nových projektů a akcí, které se „zhmotní“ v nejbližší době. Je to tak trochu „běh na dlouhou trať“, ale bez toho se Lanžhot nemůže pohnout dál.

Pustit se do těchto akcí chce jistou odvalu ve vedení obce, protože se výsledek projeví za delší čas přesahující jedno volební období. Jen namátkou - výstavba smuteční síně, řešení problematických míst v obci z hlediska bezpečné dopravy, příprava stavebních pozemků s inženýrskými sítěmi pro novou výstavbu v Lanžhotě, protipovodňová ochrana, koupací biotop, úprava Náměstí, kamerový systém aj.

Je velká škoda pro Lanžhot, že někteří občané, dokonce i z řad zastupitelů, házejí vedení města klacky pod nohy různými obstrukcemi, ba i žalobami. Kupříkladu u protipovodňové ochrany díky tomu nedosáhne na 100% dotaci, ale v lepším případě na 70%. Rozdíl půjde na vrub celé obce.

Mgr. Milan Kocmánek

Jakožto kolegům zastupitelům avizovaný „autor“ této ankety bych si dovolil poradit otázky obrátit:

Za největší neúspěch končícího zastupitelstva považuji fakt, že po téměř celé

volební období byla jednání negativně ovlivňována osobními antipatiemi některých zastupitelů. Někdy jsem měl pocit, že u prezentace názorů, návrhů a často i dobrých nápadů nebylo rozhodující, CO kdo říká, ale KDO to říká...

Za největší úspěch tedy považuji skutečnost, že i přes výše uvedené problémy jsme nakonec dokázali normálně demokraticky fungovat, dosahovat rozumných kompromisů a přijmout řadu pozitivních usnesení ve prospěch všech občanů města.

Kdybych měl být konkrétnější, jako příklad jednoznačného úspěchu vnímám schválení záměru vybudování smuteční obřadní síně, těším se i na připravovanou novou knižní publikaci o Lanžhotě, jejíž pojetí se mně osobně velmi zamlouvá.

Za velký neúspěch naopak považuji fakt, že jsme nedokázali aplikovat už jinde vymyšlený a bezproblémově fungující systém třídění odpadů po domácnostech, s následným finančním zvýhodněním poctivě třídících občanů. Za velmi nešťastné považuji i konečné technické řešení vozovky na ulici Kostická (zde jsme ovšem jako zastupitelé prakticky nedostali možnost situaci ovlivnit). Pro mě osobně je to klasická ukázka toho, že politika pod heslem „dotace se přece neodmítá“ ne vždy vede ke smysluplnému výsledku.

Ing. Aleš Uher

Přemýšlel jsem, jak ohodnotit uplynulé čtyři roky v zastupitelstvu, co se povedlo, nepovedlo, plusy a mínusy. Pro mě osobně není práce v zastupitelstvu či radě uspokojením nějakých politických či osobních ambicí. Je to o tom, jestli chceš něco dělat, chceš něco změnit. Případně můžeš ovlivnit něco, co si myslíš, že je ku prospěchu

lidí, se kterými zde žiješ. Není to o politice, rozdělování na opozici či koalici. Je to o spolupráci a práci pro město, kde žijeme.

Ale pokud se podívám zpátky na ty čtyři roky, rozhodně takto naše zastupitelstvo nefungovalo. Bohužel. Myslím si, že spousta věcí a problémů se mohlo vyřešit dříve a lépe, pokud bychom se oprostili od osobních antipatií, politických ambicí a zbytečných dohadování.

Nebylo to však jen o nějaké přetahované uvnitř zastupitelstva. Na řadě věcí, prospěšných pro obec, jsme se domluvit dokázali a tyto jsou vidět již nyní nebo jsou ve stadiu rozpracovanosti. Ať se jedná o investice do dopravní infrastruktury s pomocí dotací či bez nich (křižovatka u kostela, rekonstrukce chodníků, kanalizací, úpravy veřejných prostor, parkovišť) či opravy a rekonstrukce budov (škola, školka, městský úřad, hasičská zbrojnice či muzeum) a neposlední řadě samozřejmě schválení investic do kamerového systému a smuteční síně.

Ing. Vladimír Pardík

Pracuji v radě města Lanžhot již čtyři volební období, takže jsem již pamětníkem. I v minulosti vznikaly konflikty mezi jednotlivými zastupiteli, ale nikdy se to nezvrhlo do anonymních osočování (několik desítek letáků vydávaných a rozhazovaných pod jménem Uher J.), které nepsal jeden člověk, ale skupina občanů, nebo nesmyslných trestných oznámení. Co se týká úspěšnosti tohoto volebního období, hodnotím ho kladně, ale toto musí zhodnotit občané ve volbách. Lanžhot je bez dluhů, rozjíždějí se velké akce např. smuteční síň. Jako neúspěch pokládám zabránění výstavbě druhé etapy protipovodňo-

vé ochrany Lanžhota a hlavně propadnutí státní dotace. V současné době bychom řešili již další etapu.

Ing. Josef Haluza

Po čtyřech letech jako zastupitel a radní mohu zhodnotit, že v našem městě by se mělo přistupovat k řešení problémů spíše věcně než politicky. Domnívám se, že kdo chtěl pro město pracovat, tak mohl. Rada města se scházela prakticky každý týden a výsledky se projevíly jak v investiční činnosti, tak ve změnách pravidel. Jako příklad bych uvedl úpravu křižovatky u kostela, která přispěla ke zvýšení bezpečnosti provozu, využívání systému elektronických aukcí a zvýšení počtu výběrových řízení (elektronická aukce dodavatelů plynu a elektřiny, změna dodavatele svozu odpadu). Za úspěch také považuji nastavení systému poskytování dotací z rozpočtu města. V neposlední řadě je zde také spousta projektů ve fázi rozpracovanosti, ať už se jedná o opravu staré školy, výstavbu obřadní síně nebo pořízení kamerového systému.

Nepodařilo se dořešit dopravní situaci na ulici Školní, spojenou s větší ochranou chodců.

Mgr. Antonín Hostina

Nebudu hodnotit, co se vyvíjelo a co nám schází. To je věc názoru každého občana. Každopádně jsem přesvědčen, že Lanžhot je hezké a čisté městečko. Co si myslím, že se nám nezdařilo? Po volbách, které dopadly, jak dopadly, jsem popřál k vítězství starostovi se slovy: „Doufám, že budeš dobrým starostou pro všechny občany.“ Myslím, že v tomto zklamalo celé zastupitelstvo. Zde máme co napravit.

Měli bychom se zabavit závidi, pokrytectví a být k sobě upřímní, i když to bolí. Znovu se vrátit k lanžhotské hrdosti. My na to máme! Máme velmi zručné a schopné spoluobčany, kterými se můžeme chlubit. Stačí se podívat kolem sebe.

Hody v Lanžhotě, jak bylo psáno

Silvie Markovičová

Rok od roku přibývá hodů zapisujících se již do historie. Tradice hodů v Lanžhotě je toliko silná, co hrdost a patriotismus každého unese. Nehledme teď ale na tu blízkou historii, zkusme se podívat do té dávnější a poodhalit tak kouzlo hodů, které se neuneslo v duchu hrdosti, že „já“ pro ty hody tolik dělám, ale do doby, kdy lidé brali vše automaticky, bezstarostně a nehledě na prospěch sama sebe, ale zábavu všech. Mnozí pak můžou ve vzpomínkách najít třeba i sami sebe, či své příbuzné a známé.

Vratme se do roku 1939, kdy v Lidových novinách¹ byl otištěn krátký článek, v té době v klasické rubrice „Denní kronika“.

„Hody ve slovácké obci Lanžhot, určené na tuto neděli 17. září, byly povoleny a z Brna tam pojedou zvláštní vlak v 9.30 hodin. Hosté si budou moci prohlédnout lanžhotské jizby se svérázným malovaným nábytkem, a to u Tučků, Třetinů, Uhrů na Náměstí svobody a u Straků v Komárnově. Malovaná žudra a okna najdou na Náměstí svobody rovněž u Tučků, Uhlíků a Zonigů, v Komárnově u Straků, Bartošů a v Břeclavské ulici u Šimonků. Po obědě o 13 hodině odejdou lanžhotští šohajkové pro stárka, u kterého budou pohoštění, načež bude tanec kuchařek a odchod pod

Bohužel za uplynulé volební období nám patří okresní priorita v anonyech, udáních a žalobách. Žádná instituce za nás nic nevyřeší, jenom tahá peníze z kapes. Je to vždy na nás a v nás.

máj. Tam budou různé tance jako verbunk, od předka, vrtěná, přespólní sólo, valčíky a polky. Večer odchod se stárkem domů a po večeri až do rána tanec. Hody trvají tři dny. Kdo chce, může odjet z Lanžhota v 21 hodin, ale kdo bude mít kdy, může tančit i dále do středy do 8. hodiny ranní. Že se tam nebude jen tančit, naznačuje i moto hodů: Váno a písničky. Přihlášky na zvláštní vlak jsou v Brně, Kioks číslo 7, Odborová ústředna, Nová 44, Čedok. Jízdné z Brna a zpět i s obědem je 25 K, záloha 10 K.“

Téhož roku 16. září si zase můžeme přečíst zcela jiný článek, více poetický, v Lidových novinách²: „Hoš Josko, stárečku! Joska stojí před muzikou v kruhu veselých chlapců, aby se rozezpíval, aby si zatancoval; skočit si ›od předka‹, jaká je to ra-

dost. Umět se odrazit od země, dopadnout sounož, nový odskok bez zadýchání, třeba desetrkrát. A již se nese do dvorků a malovaných žúder píseň: Ta lanžocká šenkérka, měla tažků sukně a ta sukně vážila pů deváta funtu, jeden funt, dva funty, tři funty...pět funtů...devět funtů... Stárek se zatočil na patě, poskočil z levé nohy na pravou, pentle se zvlínily na slunci. Od země vyskočil a ztrácí se za vyšíváními rukávy bílých košil chlapců, aby se opakoval. Muzika jej neunaví...jeden funt, dva funty...to nic není. Široká ruka tleskla o vyšívanou čizmu, fialové štrápe, upevněné lesklým kováním na čizmách se rozvinuly, ocelové podkovice při doskoku zazvonily o zem a již zastrkuje Joska ›předek‹ nejstaršímu v kruhu. Je to starý zvyk, že si v Lanžhotě volí chlapci sami za sebe sedláckého a chalupnického stárka. Ti se starají o muziky, o hody, kolem nich se seskupuje chasa, když jsou přes pole v bitce, když zpívají za stolem. Stárci jsou duší chasy.

Aj, keď sme jeli od Hodonína k Žižkovu, ztratil tam milý koníček vraný podkovu...

Jeden po druhém chlapci tancují, jak jim stárci zastrkují umělé kytky. Jejich úzké vroubkované pentličky se zapínají do skleněných chvějících se kuliček péra, nebo do rozmarýnu. Peníze zvoní o talíře.

Mladý šohaj, který první rok na hodech přitáhl si malou kordulku, lajbl, levou ruku dal do boku, pravou zvedá, aby upozornil muzikanty, že si chce zazpívat, že už je dospělý, umí jezdit na koni, umí orat, má právo poručit muzice, aby mu na hody zahrála. Pěkně zazpíval těm starším chlapcům a již víří v kolečku opálených obličejů. Červený šátek poletuje a zakrývá v taktu dvojici veselých očí.

Rovná máj vysoká čtyřicet metrů naklání svůj vršek a zas vyrovnává, jako by celému světu se chlubila jaké má chlapce. Rovné, pružné a pevné. Hledali po lese, hledali po háji. Našli rovný vysoký strom, vykopalí jej ve čtvrtek v Poštorné, otesali v pátek a v sobotu postavili máj v Lanžhotě. Hlasy zanikají ve zpěvu a muzice, když nakopec si vyskočili stárci spolu a tím završili ›od předka‹.

›Zahraj verbuňk‹, poručí stárci. Děvčata se již nemohou dočkat. Široké fěrtochy, malované pentle, hlavičky s vlasy jemně spletenými do canglíčků tvoří záhon krásného kvítí. Přeložené ruce a shrnuté rukávy na šíjích chlapců, vyčkávací postoj muzikantů, písnička:

Padá, padá rosička, spaly by moje očička, spaly by moje, spaly by tvoje, spaly by ony oboje...

Smějící se slunce, smějící se děvčata, to je předehra verbuňku. Kolem máje se kmitají tóny, zvoní podkůvky, zvoní činely. Napnutá, pružná těla pohybují se v rychlosti taktu. Odraz nohy hodí na šaty kus hlíny, kus kypřé hlíny, vlnící pentle zachytí kolem krku, jako by zvala do víru. Zvednuté ruce, jedni chlapci při zemi, jiní ve výšce, horký dech, potlesk, zavýsknutí, víno, hudba, tak tancují chlapci verbuňk. Jen zdravý národ, jen zdravý lid dokáže takový pohyb. Mrzuté, že muzikanti dohráli. Směs barev se ustaluje v chlapce veselé a výskající.

Kolem máje je prázdno. Chvilkový klid v zápětí přechází v melodii písne:

›Našla sem oříšek mezi vinohrady, pověz mně můj milý, máme-li sa rádi...‹

Jemné hlasy děvčat přednášejí stále se opakující příběh. U zahrádky stojí mamičky a poslouchají. Dříve ji zpívaly jako děvčata, dnes jsou již tetky...

Chlapci kývají na děvčata. To stačí, aby se vyrovnané řady obojků, malovaných opasků děvčat prolomily a v párech plynuly kolem máje.

Kanafasky, rukávce, červené květované rožky, barevné sukně rýsují se v rytmu pod májí. Výskání chlapců nemá konce. První sólo každý tancuje za rozmarýn a pentle se svým děvčetem a bylo by po lásce, kdyby se tak nestalo.

Kolo se zastavuje. Muzikanti vyhledali polku, čizmy zavržaly, mosazné podkovičky děvčat se zaleskly na slunci při veselých akordech polky. Tam se střetly dva páry tanečníků, srazily se, až jednomu z chlapců spadl guláč. Tancuje se dál; to nic není žduchnout, šlápnout na nohu, takových příhod je při polce jak koláčů při hodovním obědě. Tancuje se dál.

»Hody, milé hody, nadělaly škody, zabily Janoška, hodily do vody...«

Sotva dohráli polku, již kdosi zpívá na vrtěně. Vrtěná, to je tanec! V prudkém tempu hudby zachytí chlapec naproti stojící děvče za ruce, několikrát je pootočí na místě, podchytí v pasu, zatočí tak, až tanečnice výskne, tolikrát, než muzika dohraje.

Chlapci poděkují za tanec tlesknutím děvčeti na dlaň a jdou si svlažit do šenku vyschlá hrdla, zazpívat, přivítat přespolní kamarády. Po několika tancích se schyluje k večeru. Přespolní chlapci mají sólo. Tvrdončanům pochod, neoveským chlapcům, Staré Břeclavě a všem přespolním pod večer skákat »od předka«. Tři dni a tři noci trvají hody v Lanžhotě.

»Hody milé hody, už sem dohodoval, už sem štyry noce doma nenocoval...«

Tenhle zpěvák je nejveselejší, jemu trvají hody dokonce čtyři noci, mamička ho pochválí. Lanžhotské hody! Sžiješ se s prud-

kým temperamentem moravského Slováka, chce se ti žít!« Za tímto článkem stojí podpis: Babiňák.

A nakonec, i v Národních listech³ v následujícím roce se můžeme dočíst s více popisným charakterem:

„Sluší dáti chválu kráse a nádheře národopisné minulosti moravských Slováků, zvláště těch, kteří bydlí v nejjížnější cípu naší milé Moravy, v Lanžhotě. V polovině září, dne 15. září, zazářil vždy v plném lesku celý Lanžhot až do poslední chaloupky na Limpíně. Půda se přímo otřásala a pro ně přece lehkými vysokými botami svěžích chlapců, plných síly, odvahy a bohatýrství, kosířky v guláčích se nedočkavostí třáslly, bílé vyšívání rukávce vlály vedle pestrých lajblů a nakonec diváka přímo oslnily rudé červené nohavice s modrým cifrováním. A za nimi děvčata, jedna »dřičnější«, vzcnější a hezčí druhé, nadnášela se ve vysokých botách s měkkými holinkami, s mosaznými, zdobnými podkovičkami, vysokými podpatky, na hlavách rožky s pestrými stuhami, bohatě vyšívanými obojky, staženými vyšívanými rukávci, pestře a vkusně zdobeným lajblíkem, pod prsy do nemožností staženým, s »pěťadvacetí« na tuho vyžehlenými sukněmi a s korunami všeho – fěrtochem, podávajícím ve svém pásovém vyšívání celou vkusnou a nedostižnou kulturu vyšivačské techniky lanžhotských děvčat. Skoro všechny to byly krásné a tradice lanžhotských si plně vážící umělkyně. Není divu, že je Uprka na obraze svých lanžhotských hodů zvěčnil.

Tři měsíce si skládali chlapci peníze, aby mohli oslaviti, oni sami i jejich vyvolené, svůj největší místní svátek, který je vždycky

veřejným potvrzením a uznáním starých lanžhotských tradic, zděděných po důstojných otcích a matkách. Těmito hody si Lanžhotčané střežili vždy bedlivě svůj kraj, své zvyky a svou samobytnou odlišnost. Před hospodou u fary stojí už mája se dvěma májemi menšími. Velká je přes 30 m, musila býti vždy vyšší než kostelní věž. Na ní fábo-ry, prapor, lahev červeného vína s jablíčky. Máj byla stavěna celou předešlou noc. Nyní je středem zábavy hodové a stojí i o hodkách až do úterka po císařských hodech v polovici října. Chlapci přivádějí stárka a hned začnou skákat, přezpívaje každý svou nejoblíbenější písničku. Děvčata zatím stojí opodál v kruhu. Kdo neviděl tento několikánásobný polokruh svěžích lanžhotských děvčat, hýřících zdravím a krásou, dýchajících vonným venkovem, vědomých své krojové, při nepředstavitelné pestrosti nesmírně vkusné a sladěné krásy, ten neviděl rajskou zahradu, necítil vůni tvrdé odolné země a prstí, neslyšel jadrnou, bystrou, vtipnou a pohotovou slováckou řeč, nezažil jeden z nejmohutnějších dojmů domácí,

k půdě připoutané a z ní vytrysklé radosti, nadšení a zpěvu, nenuceného, bezprostředního, tkvějícího v brázdách polí, ve vonných zahradách a nesrovnatelně pestrých a vždy svěžích lanžhotských lukách. Bujnost a kvas tohoto života, který vždy tvořil jako jásavý plamen apotheosu celoročního života slováckého, osobitě lanžhotského, byl vždycky svítícím, zlatým hřebem, který osvědčoval těžkou, ale vesele nesenou tíží venkovského života vůbec. Byl vždy neselhávající posilou pro další boj života. Bud' to Lanžhotu přáno!

Napsal o lanžhotských hodech český spisovatel a režisér Josef Folprecht. A co se o lanžhotských hodech bude psát dál? Do jakých mezí se dostane proměna dlouholeté tradice?

¹ Hody v Lanžhotě. Lidové noviny 47, 1939, str. 2

² Lanžhotské hody; od předka. Lidové noviny 47, 1939, str. 3

³ Folprecht, Josef: Lanžhotské hody. Národní listy 80, 1940, str. 3

Stárkové - Lanžhot

V loňském hodovém zpravodaji jsme zveřejnili seznam stárků, ale ani ženy přece nemůžou zůstat pozadu, a tak tady je máte.

1968 ---

1969

Marie Ciprysová (Bartošová), Sokolská 1064/6
Anna Uhrová (Prajková), Stráže 27/2

1970

Marie Prajková (Bartošová), Komenského 487/23
Marie Uhrová (Šošková), MUDr. Kepáka 1206/18

1971

Milúše Svačinová (Straková), Mlýnská III. 1151/21
Anna Ciprysová (Škrobáčková), Gagarinova 1122/24

1965

Věra Kořínková (Brantalíková), Sokolská 1012/28
Božena Svozilová (Hakalová), MUDr. Kepáka 1150/38

1966

Marie (Jitka) Bartošová, Sokolská 952/22
Zdeňka Uhrová (Uhlířová), Sokolská 1016/30

1967

Jana Černá (Říhová), Nádražní 803/5
Marie Košutková (Petrlová), Mlýnská III. 1084/15

1972

Marie Kyclová (Hostinová), Nová 660/1
Zdeňka Petrlová (Paulíková), Vinohrady 1225/28

1973

Jitka Gálová (Ciprysová), Kostická 159/10
Anna Příborská (Uhrová), Sokolská 941/19

1974

Anna Bařinová (Bartošová), Dolní Dunajovice, Hlavní 130
Ludmila Křížová (Hostinová), Vinohrady 1157/1

1975

Jitka Tichá (Zonygová), Hrušky
Božena Chrástková (Gálová), Rakvice

1976

Růžena Ševčovičová (Straková), Komárnov 125//7
Jana Balgová (Řihová), Na Dílni 354/17

1977

Jitka Hasilová (Řihová), M. Šolochova 484/11
Anna Bartošová (Ciprysová), Vinohrady 1167/23

1978

Marie Hřebečková (Hostinová), U Stadionu 1255/9
Anna Straková (Straková), Břeclavská 1212/16

1979

Zdenka Hrubá (Kováčková), Stráže 1240/3
Hana Tarhajová (Řihová), Lednice

1980

Ludmila Bednařiková (Prajková), Dolní 574/50
Alena Straková (Svačinová), Bří Mrštíků 712/2

1981

Ludmila Petrlová (Škrobáčková), U Hřiště 844/11
Ludmila Rückschlossová (Jiravová), Břeclav

1982

Jana Slámová (Vlašicová), Nová 696/60
Anna Straková, Komárnov 125/7

1983

Jana Vališová (Škrobáčková), Kout I. 503/1
Liběna Štáhlavá (Pfefferová), Luční 369/47

1984

Dana Hrnčířová (Ciprysová), Havlíčkova 10/10
Eva Tomečková (Straková), Bř. - Poštorná

1985

Alena Janotová (Kosková), Tvrdonice
Miloslava Uhrová (Ciprysová), Na Peci 1002/10

1986

Marie Markovičová (Straková), Komárnov 126/5
Jana Časná (Třetinová), Břeclav

1987

Milada Gessnerová (Gajdová), Praha
Milena Vágnerová (Uhlířová), Týnec

1988

Lenka Tučková (Uhrová), Smetanova 609/16
Anna Řihová, Hrnčířská 999/10

1989

Světlana Verbíková (Škrobáčková), Školní 1102/4
Ilona Gulíšková (Třetinová), Brodské

1990

Martina Vrátilová (Ciprysová), Luční 452/19B
Ludmila Nečasová (Třetinová), Čučice

1991

Milena Zapletalová (Škápíková), Lesíčková 68/1
Martina Prajková (Kohoutová), Luční 632/9

1992

Jitka Trubačová (Sedláčková), Dolní 309/19
Leona Malochová (Pfefferová), I. Olbrachta 1074/7

1993

Marie Králová (Tučková), Lesíčková 47/28
Pavčina Ciprysová (Uhrová), Komárnov 122/15

1994

Leona Zimolková (Bačová), Boleradice
Milena Rusnoková (Bačová), Břeclav

1995

Petra Šestáková (Švirgová), Na Peci 1024/20
Jana Ciprysová (Hostinová), F. Palackého 822/2

1996

Magdalena Benešová (Bartošová), Na Peci 1025/33
Irena Šestáková (Řihová), U Stadionu 961/6

1997

Jana Uhrová (Bartošová), Lesíčková 64/7
Petra Šteflíková (Létalová), Pastvisko I. 814/1

1998

Jitka Šálková (Bartošová), Sokolská 952/22
Gabriela Uhrová (Hostinová), Kout III. 1326/23

1999

Martina Hrubá, Stráže 1240/3
Radka Trubačová (Janulíková), F. Palackého 871

2000

Petra Omastová (Straková), Vinohrady 1217/46
Jaroslava Kachyňová (Čadová), Velké Bílovice

2001

Petra Uhrová (Klvaňová), Na Peci 1092/3
Jana Pazderová

2002

Lucie Uhrová (Svačinová), Mlýnská III. 1151/21
Pavla Tichá (Švirgová), Mlýnská II. 1085/18

2003

Michaela Hanzlíková (Uhrová), Smetanova 191/5
Dagmar Křiváková (Poláčková), Prušánky 321

2004

Lenka Létalová, Dolní 574/50
Kristýna Jarcová, Havlíčkova 11/12

2005

Petra Čekalová, Mlýnská I. 227/3
Gabriela Urbanová, Lipová 971/4

2006

Petra Uhrová, Kout III. 1178/25
Pavčina Uhrová, Hrnčířská 1260/7

2007

Zdeňka Kubíková (Markovičová), U Stadionu 968/10
Drahomíra Uhrová, Gagarinova 1111/2

2008

Silvie Markovičová, Komárnov 126/5
Adéla Tučková, Smetanova 609/16

2009

Petra Vališová, Komenského 80/9
Regína Zahradníková, Školní 1265/16

2010

Petra Tučková, Sadová 1280/15
Vendula Verbíková, Školní 1102/4

2011

Dagmar Jurošková, Pastvisko I. 885/19
Michaela Jurošková, Pastvisko I. 885/19

2012

Anna Jágriková, Mlýnská I. 129/4
Irena Vališová, Kout I. 503/1

2013

Kateřina Janíková, Kout I. 485/3
Kristýna Prajková, Luční 632/9

Informační centrum

Jitka Uhrová

Náhodou jsem se dověděla, že u nás v Lanžhotě má fungovat informační centrum. Chtěla jsem zjistit, co nabízí. Nejprve jsem našla docela nenápadnou šipku umístěnou na sloupu u zákristie našeho kostela, která ukazuje směrem na muzeum. (Za týden dílem nějakého - snad vtipálka - směřovala přímo do zákristie.) Předpokládala jsem, což by bylo docela logické, že je centrum právě tam. Ale

foto: A. Hostina

ouha, byl to omyl. Ptala jsem se známých, jestli o informačním centru někdo něco ví, ale skoro nikdo nevěděl. Několik dalších lidí tipovalo, že by mohlo být na městském úřadě, nebo v knihovně. Na internetových stránkách města Lanžhot jsem o informačním centru nenašla ani zmínku. Po další informaci, že by mělo být pod správou Sokola, hledala jsem i na těchto www stránkách, ale marně. Jeden z těch známých se nabídl, že bude pátrat se mnou. Informační centrum jsme objevili v areálu Na Šlajsi. Chtěli jsme vyzkoušet, jak funguje. Oba přítomné zaměstnance velmi překvapil dotaz, jak a kudy se můžeme dostat z Lanžhota do Mikulčic. Vůbec nedokázali na tak vcelku lehkou otázku odpovědět. Neměli tam ani žádné informační materiály, které by člověk na tomto místě čekal. Nabízí se tedy otázka, zda je taková „informační služba“ vůbec něco platná, kdo ji vlastně platí. Nemělo by být toto informační centrum umístěno například v knihovně, jak je to v několika okolních obcích, a která má stejně celý týden otevřeno? Nebo na městském úřadě, kde jsou už teď k dispozici pohlednice, mapy i turistické známky? Navíc jsou tyto obě instituce umístěny ve středu města, kde

je to logičtější a přístupnější. Nebo když jsou přes prázdniny zpřístupněny muzeum a věž kostela, nemohli by tuto funkci zastávat přes léto brigádníci – průvodci muzeem a věží? Navíc by i oni mohli nabízet pohlednice Lanžhota. Neškodil by ani letáček, který by informoval projíždějící turisty o kulturních akcích, které se konají během roku (přegulňák, hody, předhodo-vé zpívání, žehnání koní, trhy apod.). A že těch turistů a cyklistů přes Lanžhot nepro-jíždí právě málo, je vidět hlavně v létě. Tak proč neprodáme to, co máme?

Vyjádření městského úřadu

Překvapilo nás, že se paní Uhrová nešla informovat přímo na městský úřad nebo do knihovny. To že zde máme pohlednice, turistické známky a mapky svědčí samo o sobě o tom, že tyto obě instituce částečně jako informační centrum fungují a to již několik let a ještě se nestalo, že by někdo odešel s tím, že mu nic neporadíme. Také nevíme, jestli paní Uhrová byla přímo v muzeu, ale pravděpodobně ne, protože pak by si jistě všimla, že pohlednice, turistické známky, mapky a jiné propagační materiály se v muzeu prodávají.

Krásný a tajuplný Island

aneb exotika trochu jinak

Eva Šupinová

Úvod: Jsme na Islandu první den. V malém městečku Selfoss je Atlantský oceán na dohled. Je kolem osmé hodiny večer. Prší a fouká silný vítr. Do dřevěné komfortní chatky k nám doléhají útržky moderní hudby, křik a smích. „Co se může

dít venku v takovém nečase?“ – vybíhám zvědavě chráněna stromy a pláštěnkou po úzké cestičce kousek za kemp. Nastalý výjev je k neuvěření: obrovské, dobře udržované travnaté sportoviště a na něm desítky mladých lidí: dívky hrají fotbal, několik skupin se věnuje atletice a úplně vzadu hoši hrají volejbal. Kašlou na po-

časí, nefňukají a umí si užívat radosti ze života. Dnes tu budou ještě dlouho, v letních měsících je světlo téměř do půlnoci. Zažívám zvláštní pocit: RESPEKT. Při poznávání mentality ostrovanů se mi pak opakovaně vrací.

Proč právě Island? Záleží na tom, jaké máte priority. Je-li to směs zvědavosti, touhy po novém, nebojácnosti z trochu nepohodlí, pak jste vhodní adepti. Nesmí vám být líto peněz a musí sloužit zdraví. Výbava na cestu je v podstatě jednoduchá – mít hlavně dobré boty a oblečení do deště. Záložní oblečení, nějaké prádlo a hygienické potřeby. Vše ostatní se dá koupit, Islandané jsou posedlí platební kartou.

Cesta. Z Brna do Prahy autobusem Student Agency - moderním a se stevardem. Do Berlína, (Berlínské letiště nás zklamalo, měli by si zařídit dotaci z EU, aspoň na ty záchodky...) teď už jiným busem, trvá cesta. Odtud už letecky do Keflavíku. V kempu v Selfossu jsme kolem třetí hodiny ráno. Cestou z letiště září nocí jako diamanty v dáli roztroušené skleníky.

Poznávání může začít! Po vynikající domácí snídani necítíme únavu a plnými doušky nasáváme vlhký atlantský vzduch. Je začátek srpna, u nás skoro čtyřicítka, tady deset stupňů. Příjemná změna. Svítí slunce a otepluje se. Autobus, do kterého dáváme svá zavazadla, nás pak čeká na různých místech našich procházek.

Základní barvy krajiny jsou černá a zelená. Vyvrhel čedičové horniny a na nich tráva, mech a stromy. Zimní nánosy sněhu je drží na nízkém vzrůstu. Kam oko dohlédne, na pastvinách samé ovce a koně. Islandský kůň je zvláštní otužilá sorta, která nemůže žít nikde jinde

na světě. Míjíme farmy, vzdálené od sebe desítky kilometrů. Sousedské vztahy mají jinou podobu než u nás: vzájemně si pomáhají, aby přežili.

Cestou na jižním pobřeží zahlédneme v dáli vrcholek sopky Hekla a pod světoznámou sopkou Eyjafllajökull (kvůli její erupci před několika lety byl dokonce omezen letecký provoz) se projdeme u vodopádu Seljalandsfoss. A další nádherné vodopády: Gljúfrafoss, kaskádovité na řece Skógá vyúsťují v monumentální šedesátimetrový Skógafoss. V mém úžasu pozorujeme tu krásu, řev padající vody je ohlušující. A než se vzpamatujeme, jsme u městečka Vík, kde vstoupíme na černou sopečnou pláž s čedičovou jeskyní. *Nedbáme upozornění, že vlny Atlantiku mohou být nebezpečné. Přivalí se taková, že nás nejbližší celé zalije včetně drahé techniky. Jak se hodí teplo v autobuse a náhradní oblečení!*

Geotermální oblast Landmannalau-gar. Pohádkově barevné území na okraji lávového pole, uprostřed divokých hor. Při pěší túře kolem nás každou chvíli vytryskne pára, bublá bahno. Na černých kamenech se můžeme ohřát. Po výšlapu se koupeme v přírodní laguně s termální vodou, což je soutok horké a chladnější říčky. *Paráda! Počasí zase chvíli zlobí, ale já si lebedím na teplém místěčku a nic mě nerozhází! Lidé kolem se domlouvají snad všemi světovými jazyky.*

Přírodní krásy tohoto jedinečného ostrova nelze popsat v krátkém článku. Obdivovali jsme také gejzíry, z nich největší Strokkur, chrlí vodu každých pět minut až do výše dvaceti metrů. K tomuto unikátnímu prostředí patří stejně zvláštní flóra a fauna. Typickými islandskými ptá-

ky jsou papuchalkové, špatní letci, kteří jsou loveni k přípravě místní pochoutky. Islandané se živí především lovem ryb. Všelijaké mořské příšery obohacují zdejší jídelníček a připravují je opravdu velmi chutně.

Westmannské ostrovy a pozorování velryb. Několik nás odvážných vyjíždí z ostrova Heymay na nevelké lodi. Uvidíme je? Nadšení sráží víchr a houpání plavidla. Snad v sobě udržíme oběd! Navlékáme se do kombinéz, které oceníme na otevřené palubě. Vypadáme a pohybujeme se jako kosmonauti. Organizátoři zaměřují hejno velryb. Jen ať nevplavou pod tu naši bárku! S výkřiky nadšení pozorujeme asi sedm obrů, předvádějících se v celé kráse. Vyfoukaní a unavení jdeme odpočívat do podpalubí. Zatímco po dvou Kinedrylech cítíme sladký útlum, naproti mladí Italové odevzdaně zvrací do sáčků. Inu mořská nemoc se nesmí podceňovat!

Islandská mentalita. Místní lidé jsou tolerantní, dobře jazykově vybavení, milí

a vstřícní. Milují děti a být svobodnou matkou je takřka výsadou. Nepodvádějí na daních a hlavně nekradou! Např. ve sklenicích je samoobsluha: natrháte si rajčata, zvážíte a požadovaný obnos hodíte do kasičky. Jak by to dopadlo u nás?

Všichni obyvatelé by se vešli do města velikosti Brna. Historicky je zajímavý první parlament světa Alþing, řeč, příbuzná norštině, láme jazyk. Oblékání je moderní, ale praktické, (teplé svetry s norskými vzory), alkohol pijí až přes víkend, mají vynikající zpěváky (*Björk*), architekty a spisovatele (*např. Halldór Laxness, nositel Nob. ceny*). Ale to už je na další povídání.

Závěr: Jste-li trochu dobrodruzi, s cestou na Island neváhejte. Odměnou vám budou zážitky, na které nezapomenete do konce života!

PS: *V poslední době i u nás pořád prší, o větru ani nemluvě. Neskuhrám na počasí, s úsměvem sundávám přšiplášť a jdu se projít. Už víte, na koho jsem si vzpomněla?*

dítěk tam se nacházejících. První žena vlevo - tetka Prajková drží malého Františka (Ondráš), narozeného v roce 1913, žena vpravo - tetka Prokopka s jejích Mařenkou, snad o rok starší. Z dětí vpředu je Martin Horák, nar. v roce 1911, vedle Boženka Horáková – Třetinová, nar. v roce 1913, dále Marie Horáková - Uhrová nar. v roce 1910. Šohaj je Ladislav Straka nar. v roce 1912, vedle Anastazie Straková - Bartošová z domu č. 85, nar. v roce 1910. Zají-

Žně před sto lety

J. Třetina

Již jen občané v důchodovém věku pamatují průběh žňových prací od sečení kosou po výmlat ve stodolách či průjezdech domů menších hospodářů. Mlátilo se většinou na mlátičkách bratří Galusů z poštorenského závodu, poháněných zprvu stabilními motory a později elektřinou ze sítě. Našel jsem dobovou fotografii ženů na dvoře před stodolou Jakuba Straky (dnešní muzeum). Je to zřejmě z roku 1915, což usuzuji podle přibližného věku

mává je skutečnost, že na fotografii chybí manželé. To už probíhala 1. světová válka a muži byli narukováni. Proto na žních vypomáhali i nerodinní příslušníci. Vysoký pán uprostřed je strýc Fojtík -

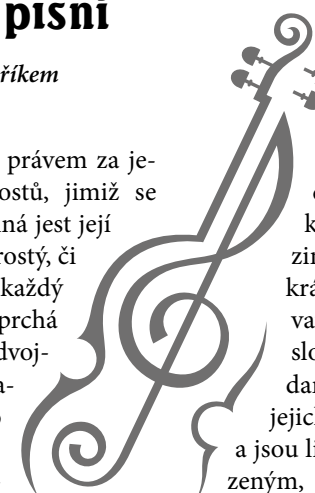
Kadét, vedle něj pan Březina, zaměstnanec berního úřadu. Státní zaměstnanci byli vysláni na pomoc při žních tam, kde chyběli domácí muži. A nechybí ani domácí hlídač s příznačným jménem Strakoš.

O naší lidové písni

Napsáno Josefem Uhrem-Uhříkem
dne 19. prosince 1953

Píseň lidovou pokládám právem za jeden z nejkrásnějších skvostů, jimiž se vlast naše ozdobila. Kouzelná jest její moc a kde kdo, ať člověk prostý, či učený, ať mladý, či starý, každý jí podléhá. Jakmile zazní, prchá smutek, nebo se smutek zdvojnásobí, kdy v oko posluchačovo vkradne se slza, anebo odejdou starosti a veselá píseň rozveselí širokou veřejnost.

Naše lidová píseň má podivuhodnou sílu, úchvatnou krásu, budící obdiv a nadšení cizinců, má skromnou, ale líbeznou krásu, pro kterou ji musíme milovati. Kdo by je nezpíval? Vždy je složili prostí, venkovští, ale nadaní, zpěv a hudbu milující lidé, jejichž jména ani neznáme. Byli to a jsou lidé s uměleckým nadáním vrozeným, které se nedá naučiti a ničím nahraditi.

Lidový pěvec jest nejen hudebním skladatelem, ale též básníkem zároveň. Slova písně pod vlivem melodie uspořádá ve verše a sloky. Proto lidová píseň jinak vzniknouti nemohla, než slova i nápěv zároveň od jednoho skladatele. Píseň lidová je věčně krásná, stále se nám líbí, neboť ji zpívali naši staří lidé, ba i naši otcové a matky. Kolik staletí se zpívá na příklad píseň **Letěu, letěu roj, přez méj miuěj dvor nebo Stójí hruška v poli, vrch sa jí zeleňá, pod nů sa Janíček s Aničkú v karty hrá?** Jsou věčně krásné a budou se zpívat stále, dokud lid na Slovácku žít bude.

Píseň lidovou nenahradí píseň umělá, převzatá třeba z nějaké divadelní hry, kuplet, píseň kramářská, neboli jarmareční a různé odrhovačky. Tyto písně se z počátku líbí, jako blesk se rozšíří, neboť jsou nové, ale po krátké době je stíhá zasloužený trest - zmizí beze stopy. Kdo dnes si zazpívá píseň **V té naší aleji, švestky se válejí** nebo **Já mám devět kanárů?** Říkám, že už nikdo, snad jen opilec. Po takových písních-odrhovačkách dychtí naše odrostlá mládež, ale my všichni starší, uvědomělí synové našeho národa, musíme toto zlo potírat, přesvědčovat a šířiti skutečné naše písně lidové.

Vzácným hudebním a nejtěžším nástrojem jsou housle. Avšak **nejdražším a nejdokonalejším hudebním nástrojem je náš lidský hlas**. Svým hlasem hovoříme, přednášíme a zpíváme. Zpěv je nejkrásnější řeč. Pouhou řečí nelze nikdy dosáhnout takové krásy a dojmu, jako zpěvem. Za zpěvu, když jsme veselí nebo vážní, nejsme nikdy posluchačům lhostejní. Za starších dob v naší vlasti luhy, háje a příbytky lidské zvučely písněmi. Zpěvem uspávala matka své děti, zpěvem

doprovázely děti své hry, písničky notili si pasáci dobytka na lukách, písní rozveselovala dívka pole, písničkou rozveseloval si člověk všechny své práce. Tak zpíval sobě člověk jsa o samotě a zpívali lidé ve společnosti s jinými.

Za časů roboty do roku 1848, kdy rolníci a chalupníci museli několik dní v týdnu pracovati na panském poli, pomáhali si sousedé a široká rodina ve žních sežítí obilí na vlastním poli nebo vytrhati len a konopí. A tak ve žních širé pole ani nepřestávalo zvučeti krásným zpěvem, který celou krajinou se vůkol rozléhal. To nám dokazuje stará píseň: **Robota, robota na celý den tě mám, / nechce se mně robit, KED SI NEZAZPÍVÁM. / Raděj mám pána, který méně platí, / ludom nech dovolí svobodně zpívati.**

Je to krásné opravdové ocenění zpěvu, a tak ani tvrdá robota na panském poli neobcházela se bez zpěvu a veselosti. Zpěv býval nezbytným průvodcem všech prací. Kdo zná staré lidové písně, zjistí, že své písně má oráč, forman, ženci, pastýř, kravařka, husačka, myslivec, rychtář, obecní úřadové i kněží. A na Slovensku krásné písně zbojnické - Janošikovské. Všechny slavnosti roku církevního, občanského, slavnosti rodinné slavivaly se zvláštními písněmi obřadními, zvláště svatby a dožínky.

Zpěv doprovázela stará venkovská hudba, která bývala zcela jiná, než jsou hudby nynější. Skládala se obyčejně z prvních a druhých houslí, violy, basy a cimbálu. Později brávala se do taneční muziky trubka a klarinet. A tak smyčcová muzika, tak zvaná štreichová muzika ustupovala poznenáhlu muzice plechové a v pozdější době jazzu se saxofony.

Staří hudebníci bývali velmi nadaní, obdaření velkým hudebním sluchem, poněvadž většinou, hrávali všechno z paměti bez not. Píseň předzpívanou nepředvedli pouhým zahráním, nýbrž píseň ozdobovali, cifrovali drobnými notami a variacemi, vkládali mezi zpěv krásné samostatné mezihry a dohry.

Proslulí jsou zvláště primáši slovenští a primáši od Velké nad Veličkou. U nás v Lanžhotě úmrtím muzikantů **Prajků s kapelníkem Antošem**, zanikla úplně smyčcová muzika. Slýchávám nevhodné poznámky o těchto muzikantech od hudebníků nynějších, ale těm dávám odpověď: **Zaměňte kdykoliv na požádání obecnstva jako oni vaši hudbu dechovou za hudbu smyčcovou, hrajte do půlnoci na plesech, jak se říká plechy, a po půlnoci streich, zdali to dokážete. Zeptejte se jich. Tím je umlčíte!**

Zánikem smyčcové muziky zanikla krásná zpěvu při hošiích. Dnes naše mládež ani neví, že při hošiích, od předka, vždy hrávala muzika smyčcová. Dnes musíme poděkovat našim vládním činitelům, že lidová tvořivost, lidová píseň je dávana na první místo, že téměř u každého vojenského útvaru jsou zřizovány slovácké zpěvní kroužky s hudbou smyčcovou s cimbálem.

Lidové písně dědily se ústním podáním z pokolení na pokolení, čas od času vznikaly nové a mnohé staré zanikaly, až se úplně vytratily z paměti lidu. Aby tyto básnické a hudební plody byly zachovány budoucím časům, počala vzdělaná společnost tyto písně sbírat a zapisovati teprve až v minulém století. Nejlepší sbírku českých písní sebral a vydal K. J. Erben roku 1864. Z moravských sbírek nejstarší je

sbírka písní od F. Sušila z roku 1860. Pak sbírka písní F. Bartoše z roku 1882 a Jana Kuncce z roku 1913. Nenovější sbírku písní vydal Dr. Jan Poláček na podnět Slovákckého krúžku brněnského. Písně uherských Slováků vydal Jan Kollár roku 1834 a nejnovější Mikuláš Schneider Trnavský.

V lidové tvořivosti vyniká velkým hudebním a básnickým nadáním obdařená **Rózka Horáková**. Složila ve slově a melodii **102 (sto dva)** písniček a 2000 písniček na melodie písní jiných, zvláště bohatý výběr má v písních svatebních a svícových. O tomto jejím daru ví široká hudebně vzdělaná veřejnost a každý hudební skladatel, který ji navštíví, s úžasem se vyslovuje, jak je to jen možným, vždyť Rózka nezná noty.

Dalším skladatelem lidových písní je Fanoš Mikulecký z Mikulčic, autor Cesty zarubané, který složil krásné lidové písničky, nejznámější z nich je Mikulecká dědina malovaná.

Konkurentem zmíněných dvou skladatelů je Joza Uher, od kterého uslyšíte dnes celé jedno pásmo jeho vlastních písniček.

Dnešní program byl vlastně připravován pro rozhlas, ale odtud marně čekáme odpověď. Mají strach z důvodů konkurenčních, aby ti, kteří tam zpívají slovácké písničky, neutrpěli ztráty na popularitě. Záleží jen na posluchačích, aby zjednali v této věci nápravu. Proto dnes poslouchejte tak, jako kdybyste seděli doma u rádiového přijímače. Celý večerní program napsal Joza Uher, do not upravil a nacvičil Josef Uher starší.

Na závěr chtěl bych dodat. Kdo má rád staré lidové písně a zpěv vůbec, je též dobrým vlastencem. Takový člověk s úctou a láskou pohlíží na odkazy našich předků,

je citově přístupnější. Budme i my všichni dobrými vlastenci a národovci po celý život svůj. Milujme náš slovácký kraj a oblékejme jej aspoň příležitostně. Zařídme všechno své jednání tak, aby vlast a národ měly z toho prospěch a abychom splnili to, co je v naší písni, jejímž autorem je Jan Uher-Šlízek:

My, Slováci, věrné srdce máme, / dědictví svých otců zachováme. / Slovák ten jak z ocele tu stojí, / jemuž svéráz nikdo neodpójí. / Jak jasná hvězda na nebi, / do budoucna šťastně hledí, / nezradí on slováckú krev svojí, / vlna zlá keď světem letí, / utěšují svoje děti, / Slovanstvo nezdolá v světě žádný.

Vysvětlení

Výše doslovně opsaný text, u něhož si velmi pozorně povšimněme data, které určuje, kdy jej můj otec (1905-1970) na-

psal, byl pojat jako úvodní projev, který přečetla zpěvačka Jarmila Mazuchová (dnes Kubíková, vdova po mém bratranci Jendovi) na začátku celovečerního národopisného pásma písniček jak lidových, tak i známých a tenkrát žijících lidových skladatelů. K obsahu otcova projevu je možné mít řadu výhrad (sám je mám), ale viděn pod zorným úhlem doby musíme jej uznat za zajímavý dokument, za jeden z posledních pathetických hlasů-apelů generace tak zvaných **moravských Slováků**, mezi které patřil i můj otec a pochopitelně i strýc Jan Uher-Šlízek. Rukopisný originál otcova projevu mi teprve nedávno předala paní Jarmila Kubíková, celá ta desetiletí jej opatrující, a já jsem uvážil dát jej k posouzení současníkům i pamětníkům přes stránky zpravodaje jako dokument svým způsobem ojedinělý.

J. J. Uher

Lanžhot a Slovenské národní povstání

Vlastimil Němeček, plukovník v. v., člen ČSBS a ČsOL – Podivín

70. výročí SNP je příležitostí, abychom si připomněli, jaké souvislosti se váží k této významné historické události obou našich národů.

Boje v povstání se nestaly záležitostí pouze slovenského lidu, ale aktivně se na něm zúčastnily více než tři desítky dalších národů, včetně 3 000 českých občanů. Jedním z nich byl i Jan Bystřický (1907) z Lanžhota, který v roce 1943 místo totálního nasazení v Berlíně ilegálně odchází na Slovensko a ve II. partyzánské brigádě gen. M. R. Štefánika se zúčastňuje odporu proti německým a slovenským fašistům.

Emblém Slovenského národního povstání

V boji s trestním motorizovaným komandem v prostoru obce Košariská - Priepasné dne 8. září 1944 zahynul. Spolubojovníky byl pochován na košariském hřbitůvku. V roce 1946 byly jeho ostatky převezeny do Lanžhota a uloženy do rodinného hrobu, kde jsou pochováni i jeho dva bratři - František, popravený za ilegální činnost, a Cyril, který tragicky zahynul jako partyzán v průběhu osvobozovacích bojů o Lanžhot.

Je záhodno připomenout, že příslušníci partyzánské jednotky v čele s velitelem Janem Reptou udržovali pravidelné kontakty s rodinou padlého spolubojovníka. Z těchto rodinných vazeb byl jen krůček k neformálním družebním vztahům mezi odbojáři břeclavského okresu a krajem pod Bradlom, reprezentované okresy Trnavou a Piešťanami. Čilé styky se uskutečňovaly nejen při akcích ve spojení s povstáním, ale návštěvy a výměny zkušeností se staly trvalou součástí vzájemné družební činnosti.

Pokud se týká mé osoby, nejsem přímým účastníkem povstání či války, ale v tomto partyzánském regionu jsem jako mladý důstojník působil řadu let a navázal tam blízké osobní přátelství s mnoha přímými účastníky bojů. Do tradičního dějiště krajských oslav SNP na Prašníku - Pusté Vsi jsem byl pozván poprvé v roce 1994, kde jsem se setkal s legendárním „partyzánským generálem“ Josefem Brunovským a dalšími, tehdy ještě žijícími, spolubojovníky Jana Bystřického.

pamětní deska

Od tohoto roku jsem se zúčastňoval oslav výročí povstání pravidelně. V letech 2000 až 2010, jako místopředseda Společného okresního výboru ČSBS a ČsOL v Břeclavi, zpravidla jako jeden z hlavních organizátorů. Řada těchto ročníků se nám podařila uskutečnit v nebyvalém rozsahu, kdy se společného zájezdu zúčastnili aktivisté i z Mikulovska, Hodonínska i Brněnska.

Zvláště velice příznivý ohlas ze strany slovenských přátel měla účast ze strany účastníků z rodné obce Jana Bystřického. V jejich čele se objevoval osobně starosta František Hrnčíř, místostarosta Jaroslav Třetina i radní Zdeněk Skryja. V tomto směru je oboustranně připomínána zdařilá akce z roku 2001, kdy v Lopušné dolině, přímém místě skonu Jana Bystřického, byla na partyzánské mohyle umístěna pamětní deska s jeho jménem. Nevšední ozdobou tohoto aktu byla účast krojovaných lanžhotských mužáků i osobní účast obou dcer hrdiny - Růženy a Jiřiny se vzácným

doprovodem manželky velitele Repty - paní Milky z Brezové.

Ale stále hlasitěji se mezi účastníky oslav ozývaly hlasy, že by bylo záhodno zorganizovat připomenutí SNP přímo v regionu, ne-li přímo v Lanžhotě. V roce 1999 se tohoto úkolu chopila tehdy nejaktivnější břevlanská složka Vojenské sdružení rehabilitovaných a následně v dalších letech společně i s OV

ČSBS. S podporou vedení města se začala uskutečňovat tradiční vzpomínka na hřbitově v Lanžhotě a to první týden v měsíci září. Od samého počátku mělo toto setkání tradičně podporu v účasti početné skupiny lanžhotských skautů. Poslední léta nechybí ani čestná stráž, kterou zajišťuje Klub vojenské historie.

Z celé, dnes už vlastně letité, plejády lanžhotských vzpomínkových akcí považuji osobně za nejzdařilejší tu z roku 2001. Uskutečnila se před místní Masarykovou základní školou pod názvem „Mosty odboje, aneb partyzánský valér“. Záštitu nad ní převzal a osobně na ní vystoupil s pro-

jevem předseda Slovenského svazu partyzánů profesor PhDr. Ján Svetlík.

Poslední léta mají vzpomínkové akce na lanžhotském hřbitově tradičně ustálený program. Ke vzpomínce u hrobu Bystřických byla připojena další pocta, která patří dalšímu rodákovi Josefu Darmovzalovi, který padl jako partyzán při povstání v Oslanech u Dubnice nad Váhom.

Závěr celého vzpomínkového aktu se koná u hrobu legendární odbojářské rodiny Bartošů - Bábiňáků, kde tak vlastně symbolicky uctíváme památku všech, kteří se zasloužili o naši znovu nabytou svobodu.

ra s rozbitou podlahou i okny, vyšlapaná a prohníla veranda, zvenčí pak fara otlučená a oprýskaná sama již takřka volala po opravě. Proto v říjnu 1932 přišla ko-

Oprava fary v roce 1933

Opsáno z farní kroniky

Budova farní, jak zjištěno a zapsáno ve visitačním protokolu děkanské visitace dne června 1932, byla ve stavu desolátním. Záchod na spadnutí, kuchyň i komo-

mise a uznala, že se musí opravit: záchod, kuchyně, komora, rozbitá okna, která nutno opravit a aspoň zvenčí natřít. O komisi sepsán protokol, ale tím jakoby práce byla skončena, nedělalo se nic. Přišel rok 1933. Dne 23. února 1933 nastoupil farář Antonín Štourač zdravotní dovolenou, kterou si vyžádal do konce června 1933. Nejdůstojnější biskupskou konsistoří v Brně ustanoven vikářem adjutorem v Lanžhotě Josef Melichar, kooperátor v Lanžhotě.

Dne 24. února 1933 Acta Curiae oznamovala, že v měsíci květnu 1933 bude v děkanství podivínském generální visitace a svaté biřmování. Generální visitace a fara v tak hrozném stavu! Proto vikář Josef Melichar nejprve čekal, zda obecní rada v Lanžhotě postará se завčas o opravu celé fary a též i o malbu kostela. Poněvadž však obecní rada k ničemu se neměla, ačkoliv ústně často vikář Josef Melichar o opravu a malbu žádal, poslal vikář dne 26. března 1933 obecní radě v Lanžhotě, jakožto konkurenčnímu výboru, tento přepis:

Obecní radě v Lanžhotě

Farní úřad v Lanžhotě oznamuje, že dne 8. kvěna 1933 bude v Lanžhotě generální visitace a svaté biřmování. Žádá proto farní úřad, aby do té doby opravena byla fara a vymalován kostel. Komu bude zadána oprava fary, to rozhodnutí ponechává farní úřad obecní radě, pokud se však týká malby kostela, farní úřad výslovně si přeje a žádá, by byla zadána p. Antonínu Sychrovi, malíři v Kyjově. Farní úřad pevně doufá, že žádosti jeho bude vyhověno a s opravou i malbou co nejdříve začato.

Odpověď na přepis sice nešla, ale impuls byl dán, aspoň něco se začalo dělat. Oprava farní budovy zadána byla obecní radou v Lanžhotě firmě „Bratří Procház-

kové“ v Lanžhotě. Hned v úterý 28. března 1933 dovezeno stavitelské načiní, že se začne s opravou záchodu. Ale při setkání se stavitelem Františkem Procházkou vikář s překvapením se dozvěděl, že vlastně farní budova se nebude opravovat, nýbrž jen to co je v rozpočtu, totiž: záchod, kuchyně, komora, rozbitá okna a jejich nátěr. Na otlučení a omítnutí celé farní budovy, na okapové roury a verandu se při komisi v říjnu 1932 úplně zapomnělo. Začato tedy s opravou záchodu; když však zedníci omítku shodili, s hrůzou bylo seznáno, že už dlouho celý záchod je životu nebezpečný, poněvadž hrozí sesutím. Oprava by nepomohla, proto vikář ihned telefonoval patronátnímu zástupci Ing. Försterovi do Lednice, že záchod hrozí sesutím a zároveň ho žádal, aby do Lanžhota přijel a sám osobně o stavu celé fary se přesvědčil. Komise stanovena na středu 29. března 1933 dopoledne o 10 hodinách. Ing. Förster přijel i zástupci obce se dostavili a při této příležitosti důrazně žádal vikář, by nejen celý záchod byl postaven nový, nýbrž aby též celá fara byla otlučena, znovu omítnuta a olíčena, okapové roury u střechy aby byly vyspraveny a aby byla postavena nová veranda. Po krátké debatě přítomných návrhy vikáře byly přijaty a přítomný stavitel vybiřnut, aby na tyto nové práce podal co nejdříve rozpočet. Se stavbou nového záchodu ovšem nemohlo se déle čekat, proto žádal vikář, aby byl stavěn ihned, bez předchozího schválení rozpočtu patronátem. Celá komise souhlasila, proto hned ve čtvrtek 30. března 1933 starý záchod byl zbořen, stará žumpa vyčištěna a zasypána, poněvadž byla proti předpisům blízko farní studny. Poněkud dále směrem k prádelně vykopána a vybe-

tonována žumpa nová a na hnojišti postaven dřevěný provisorní záchod. Na stavbě s počátku pracoval jediný zedník se dvěma dělníky. Když konečně práce zednická na záchodě, žumpě a komoře byla ukončena, začato bylo s opravou kuchyně. Starým rozpočtem

z října 1933 povoleno bylo: nová kamna a nová podlaha. Starý sporák tedy vybourán a vyvezen byl na dvůr. Ale při bourání starého sporáku a při vytrhání staré podlahy spodní omítka v kuchyni sama odpadávala, jsouc naprosto prohnílá. Ale oprava omítky nebyla opět v rozpočtu. Proto žádal vikář obecní radu, aby i tuto omítku dala otlouci a celou kuchyni znovu omítnouti. Žádosti bylo vyhověno. Postaven byl nový kachlový sporák, dána nová podlaha, celá kuchyně znovu omítnuta, takže teprve potom aspoň poněkud vypadala jako farní kuchyně. Otvor do komína v kuchyni byl zazděn a místo něho vybourán nový otvor v předsíni kuchyně, odkudž byla před tím vybourána a vyvezena zazděná a nepoužívaná celá pec, kdož ví kolik let stará. Ze všeho bylo tolik prachu, že služební personál nestačil čistit a prach utírat. Rovněž i komora dostala nový háv. Místo dřevěné, rozbité podlahy dána byla trvalá, betonová a celá komora byla vylíčena. Rovněž i studna farní byla vyčištěna a spravena. Všecky tyto práce ukončeny

byly 22. dubna 1933, ale dosud nedošel schválený nový rozpočet na opravu celé fary, okapových rour a verandy. Čas ke generální visitaci valem ubíhal, proto vikář opět telefonoval 22. dubna do Lednice Ing. Försterovi, co je s novým rozpočtem. Ing. Förster odpověděl, že celý nový rozpočet je bez škrtů schválen, může se tudíž ihned začít s opravou celé fary. Že schválený rozpočet dosud nedošel, obecní radě vysvětloval tím, že se asi zdržel v Olomouci. Vikář byl rád, že celý rozpočet byl schválen, neboť doba do generální visitace valem se krátila a práce bylo ještě mnoho. Tentýž den vzkázal toto sdělení Ing. Försterovi vikář staviteli Procházkovi se žádostí, aby hned v pondělí 24. dubna 1933 začalo se s omítkou celé fary a s postavením nové verandy. Stavitel vyhověl a hned v pondělí 24. dubna postaveno lešení u štítu směrujícího k nádraží. Zedníci otloukali starou a nahazovali novou omítku až do tří hodin odpoledne, kdy starosta obce Josef Uher, jda ze služby na dráze a vida, že fara se bez jeho vědomí opravuje, práci zakázal.

Stalo se to vinou stavitele, který měl sdělit obecnímu úřadu, že patronát opravu celé fary schválil. Když vikář týž den o čtvrté hodině odpoledne přijel na kole z Kostic ze školy a viděl dělníky zahálající a seznal příčinu, ihned šel na radnici, aby celou věc sám starostovi vysvětlil. Ale starosta nebyl k nalezení. Teprve kolem šesté hodiny odpoledne našel jej kdesi obecní strážník a přišel se vzkazem od něho: „Starosta povolí opravu fary, když vikář mu dá písemné prohlášení, že je celý rozpočet schválen.“ Vikář ihned prohlášení napsal a po strážníkovi starostovi poslal. Na to v úterý 25. května 1933 opět pokračováno s opravou a dík stavitelovi do soboty 6. května 1933 oprava celé fary i nová veranda byla dokončena.

V pondělí 8. května 1933 přijel nejdůstojnější pan biskup Dr. Josef Kupka, visitoval a uděloval svaté bířmování.

Po generální visitaci za několik dní přišla kolaudační komise, všechny účty za opravu fary schválila a prohlásila, že každý rok by se měly dělat menší opravy, aby najednou po delším čase nebylo oprav mnoho.

Ke generální visitaci měl býti také vymalován kostel, totiž loď chrámové a poboční oltáře. Poněvadž však obecní rada v Lanžhotě nesprávným postupem (offertry otvírány ihned po dodání) zadala malbu apostatovi Klatovskému, vikář oznámil obecní radě, že od malby kostela se prozatím upouští. Obecní rada potom i sama prohlásila, že kostel nemůže býti malován zároveň s opravou fary, poněvadž oprava fary vyčerpá úplně vklad konkurenčního výboru ve Spořitelním a záloženském spolku v Lanžhotě; kostel, že se dá vymalovat později.

Celkem možno říci, že celá obecní rada při opravě fary s ochotou vycházela vikáři vstříc, aby v tak krátké době fara aspoň poněkud uvedena byla do pořádku. Budiž jí za to dík.

V Lanžhotě 15. května 1933
Josef Melichar, vicarius adiutor

Poznámka redakce:

Biskupská konzistoř je poradní sbor diecézního biskupa, který však není jejím názorem vázán.

Acta Curiae (někdy též **ordinariátní list** apod.) je v římskokatolické církvi úřední věstník diecéze (původně oběžník), určený zejména pro kněží; vychází zpravidla jednou měsíčně.

Oferta je návrh na uzavření smlouvy.

Apostata – odpadlík. **Apostase** je v křesťanství chápána jako dobrovolný odpad od křesťanské víry.

Vicarius adiutor je kněz vypomáhající faráři, který nemohl pro nemoc, stáří, duševní poruchu, nezkušenost, slepotu nebo jinou trvalou vadu náležitě plnit úkoly svého úřadu; rozsah výpomoci byl stanoven ve jmenovacím dekretu (mohlo jít o veškeré činnosti nebo například jen o činnost kazatelskou, zpovědní nebo kanclářskou).

Vicarius cooperator je kněz vypomáhající faráři v rozlehlé farnosti nebo farnosti se značným počtem farníků; tento zdaleka nejčastější typ vikáře byl obvykle označován jako kaplan (ač nešlo o skutečného kaplana) nebo **kooperátor**, někde také **kurát**, historicky je doloženo i označení **trídíník**, dnes se nazývá farní vikář.

Cestovali jsme přes Budišov na Zelenou horu a Křemešník

Marie Petřlová

*Potud národ svůj,
pokud šetří svých památek.*
K. J. Erben

Poslední květnovou sobotu jsme se vydali za krásami památek na poutní místa Zelenou horu a Křemešník. Cestou jsme se zastavili v Budišově, nynějším působišti P. Mgr. Miroslava Prajky, kde jsme měli domluvenou mši svatou. Po srdečném přivítání a bohoslužbě jsme si prohlédli kostel Nanebevzetí P. Marie a sv. Gottharda, který založili ve 12. století benediktini z Třebíče. Na věži kostela se otáčí pozlacená korouhev vysoká 4,2 m, znázorňující patrony kostela. Korouhev je nejvyšší v ČR. Okolo kostela je hřbitov ohraničený zajímavou zdí a kovovou branou se sochami andělů. P. Mirek bude mít ještě hodně starostí a práce s kostelem, protože je národní kulturní památkou.

S radostí ze setkání a jeho požehnáním jsme odjížděli na Zelenou horu. Petr Škápík st. nás ochotně vyvezl až na vrchol. Průvodkyně nás vzala ještě dříve, než jsme

kostel sv. Jana Nepomuckého

Zelená hora

měli rezervaci a provedla nás přes ambity a hřbitov do kostela. Její přednáška o historii i současnosti byla velmi zajímavá a poučná. Kostel sv. Jana Nepomuckého projektoval slavný stavitel Jan Blažej Santini na popud opata Vejmluvy. Od roku 1994 je zapsán do kulturního bohatství UNESCO. Je postaven ve tvaru pěticípé hvězdy. Podle legendy se v místě, kde sv. Jan Nepomucký utonul, objevila koruna s pěti hvězdami. V areálu je pět vchodů, pět trojúhelníkových a oválných kaplí, pět oltářů a na hlavním oltáři zeměkoule z pěti hvězd andělů. Pro chrám byla získána vzácná relikvie sv. Jana Nepomuckého - kůstka, ke které je přirostlý jazyk. Jazyk

je znázorněn v kopuli kostela obklopený plameny a paprsky. Na hlavním oltáři je socha sv. Jana Nepomuckého stojící na zeměkouli a stoupající k nebi. Dokončení ambitu okolo chrámu v roce 1735 se slavný architekt nedočkal, zemřel v roce 1723. Hřbitov v původních plánech nebyl. Dnes se už na Zelené hoře nepohřbívá. Hroby se pomalu přemísťují na hřbitov jiný. Plocha mezi ambitem a chrámem bude jako v minulosti poseta trávničkem. Plní dojmů z toho našeho kletotu jsme odjeli do Žďaru nad Sázavou, kde jsme si udělali polední přestávku.

Pak jsme pokračovali na Křemešník, na jehož vrcholu v překrásné lesní přírodě stojí poutní kostel Nejsvětější Trojice. Legenda vypráví, že pelhřimovský měšťan Matouš Chvejstovský při útěku před lupiči spadl do stříbrného dolu. Slíbil, že když vyvázne, postaví kapličku ke cti Nejsvětější Trojice. Tato byla v roce 1710 přestavěna na poutní kostel. Opět jsme měli dovoleno vyjet až na vrchol Křemešníku, 100 m od kostela. Průvodce nám dělal sám ředitel Matice Křemešnické a velmi se nám věnoval. Ukázal nám kapli Mrtvých, kapli Korunovace P. Marie a pak nás zavedl k Větrnému nebo také Havranímu záměčku, který postavil sochař a medailér Zdeněk Šejnosta. Chtěl tam vystavovat medaile, ale nikdy tuto zvláštní stavbu nedokončil. Po povídání o křemešnických studánkách jsme se odebrali do kostela, který svou krásou předčil naše očekávání. Symbolem Nejsvětější Trojice je trojboký oltář, u kterého lze sloužit tři mše sv. najednou. Jednou tři mše sloužili tři sourozenci kněží. Za pozornost stojí kazatelna z roku 1750, krásné vitrážové okno v sakristii a velmi působivé nástěnné barok-

kostel Nejsvětější trojice

ní malby. Ředitel nám také ukázal kopie korunovačních klenotů. Závěrem nám zahrál na varhany a my jsme si za jeho doprovodu zazpívali píseň k Panně Marii. Při cestě k domovu jsme v autobuse poděkovali společnou modlitbou a písní za krásné počasí a za tolik pěkných duchovních prožitků. Podíl na tom mají P. Mirek Prajka, který za nás ochotně a s láskou sloužil mši sv., Petr Škápík st., který byl perfektní jako vždy, a všichni účastníci, kteří byli dochvilní a vytvořili poklidnou, pohodovou atmosféru. Všem srdečně děkuji.

fotografie: J. Bartošová

P. M. Prajka

ZTePílí muži na cestách - pochod za dobrou věc

Dva muži, dvě neurologická onemocnění, 269 kilometrů pěší chůze a především odhodlání pomoci dobré věci. Tak zní podtitul akce, která má seznámit veřejnost s výzkumem kmenových buněk. Potrvá od 25. srpna do 12. září a zapojit se do ní můžete i vy.

Projekt ZTePílí muži na cestách je založen na túře dvou vysokoškolských studentů trpících neurologickým onemocněním, kteří chtějí ve dnech 25. 8. až 12. 9. letošního roku přejít celou Moravu ze severu na jih.

Jak už grafická podoba názvu napovídá, oba organizátoři jsou majiteli průkazu zdravotně postižených ZTP.

David Szotkowski, kterému je 21 let, trpí spinální svalovou atrofií III. typu. Nemoc se projevuje ochabováním svalstva celého těla, potíží s chůzí do schodů či zvedáním se z nižších poloh. Nemocí trpí od svých 12 let a má stále zhoršující se průběh.

Miroslavu Večerovi je 22 let a má rozštěp páteře. Od šesti let je upoután na invalidní vozík. Ani tato nemoc mu však nebránila, aby se v letech 2012 a 2013 stal mistrem Vozíčkářské florbalové ligy.

„Chceme ujít dvě stě šedesát devět kilometrů. Začínáme v nejsevernější obci ve Slezsku

v Bílé Vodě a po devatenácti dnech dojdeme do nejjihuší vesnice, Lanžhotu. Během cesty navštívíme například Lipovou – Lázně, Šumperk, Uničov, Olomouc, Otrokovice, Uherské Hradiště, Bzenec a Hodonín,“ vysvětlil Miroslav Večeřa.

Společně s Davidem Szotkowským bude na cestě informovat širokou veřejnost o problematice výzkumu a využití kmenových buněk a vybírat peníze pro Lubomíra Kopala z Bruntálu, který trpí amyotrofickou laterální sklerózou (ALS) a jemuž by v léčbě zásadním způsobem pomohla aplikace kmenových buněk. Ta stojí 150 tisíc korun. Nicméně, pomoci může jakákoli částka.

„Pokud trpíte nevyléčitelnou chorobou nebo jste upoutáni na vozík, máte dvě možnosti jak dál žít. Můžete to vzdát a přežívat ze dne na den, nebo jít a udělat něco proto, aby i těm ostatním, kteří jsou nemocní, mohl jednoho dne někdo říct: Máme pro vás lék, který vás vyléčí,“ upozornil David Szotkowski.

Cestu Davida s Mirkem můžete sledovat na blogu <http://ztepilimuži.blog.cz/> Z něho se dozvíte nejen to, jak na tom kluci jsou, ale také co už zažili a co je teprve čeká. A pokud budete mít čas a chuť, můžete jít část trasy s nimi.

Důležitým úkolem při plánování cesty bylo kontaktovat starosty obcí a měst, které chtějí ztepilí muži navštívit. S velkou podporou se setkali v Bílé Vodě, kde projekt začne. „Tenhle nápad mě velmi nadchl. Myslím si, že je důležité, aby byly takovéto projekty podporovány. U nás to všechno začne a já věřím, že i ostatní obce kluky podpoří, jak jen to půjde,“ vylíčil starosta obce Bílá Voda Miroslav Kocián. Bělovodské zastupitelstvo se navíc rozhodlo ztepilé muže podpořit i finančně.

Na závěr přišla bouřka

B. Kořínková

Již čtvrtým ročníkem Dne koní v Lanžhotě se prezentuje místní spolek Koňské stezky Podluží, nejen místním občanům, ale i přespolním divákům. Letošní akce se konala 16. srpna, opět na škvárovém hřišti ve spolupráci s rančem Ostředek. I přes vrtkavé počasí dokázala přilákat mnoho spokojených diváků.

Po slavnostním nástupu se konala vozatajská hobby soutěž O pohár starosty města Lanžhot.

Vítězem této soutěže se stal Zdeněk Uher ml., který si obhájil loňské první místo. Další místa v pořadí zůstala v rodině s dlouholetou formanskou tradicí Ciprysových. Na druhém místě skončil František Ciprys st. a v těsném závěsu na třetím místě jeho vnuk Marek Ciprys ml. Dále byla porotou udělena cena Tereze Kořínkové za „nejčistší jízdu“ s dvojspřežím.

Celkem se zúčastnilo jedenáct vozatajů z toho dva přespolní účastníci z Krumvíře a Malacek.

foto: Z. Kořínek ml.

Kulturním zpestřením programu byla country skupina z Charvatské

Nové Vsi, která si říká Country rebels, pod vedením Libuše Vojtekové.

Dále odpoledne pokračovalo westernovou soutěží v sedlech O pohár rančera. Soutěže, která měla dvě kola, se zúčastnilo třináct jezdců. Prvním kolem byla soutěž Barrel race a ve druhém kole se soutěžící utkali ve slalomu kolem tyčí. Výsledné časy obou soutěží se sčítaly a vítězem se stal Květoslav Adler z Moravské Nové Vsi, na druhém místě skončil Michal Blažej, který po dosavadní tři ročníky byl vždy vítězem, a na třetím místě se umístila Žaneta Prajková z Kostic.

Hlavním lákadlem jezdeckého odpoledne byla Sandra Doležalová se svým lipickým koněm, kdy ve dvaceti minutové ukázce drezúrních a kaskadérských

prvků ukázala perfektní souhru koně a jezdce. Vše bylo doplněno podmanivou hudbou a barokním oblečením.

Po zásluze byla Sandra Doležalová odměněna bouřlivým potleskem za své umění.

Po závěrečném vyhodnocení soutěží nám jenom plánované vození dětí zkrátila malá bouřka, která ukončila celé

odpoledne, ale i přesto byla tako akce vydařená.

Za všechny organizátory bych chtěla poděkovat všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na zdárném průběhu akce a především divákům za jejich účast a podporu. Děkuje.

foto: Z. Kořínek ml.

Indiáni v Podhradí

Kateřina Straková, Zmrzlík

Tak jako každý rok, i ten letošní se zakončil táborem. Trval klasicky deset dní a konal se na krásném tábořišti v přímé blízkosti řeky, kousek od městečka Podhradí nad Dyjí.

Přihlásilo se nám neuvěřitelných 35 dětí a už od začátku se nesl ve znamení

dobré nálady a nezapomenutelných zážitků.

První den proběhl v klidu a v duchu zabýdlování a stmelování kolektivu. Zakončen byl posezením u ohně, když v tom se někdo objevil! Představil se nám jako in-

táborníci

diánský náčelník Chippewyan a chtěl vědět, co tam pohledáváme a jestli jsme vůbec praví indiáni. Což jsme mu dokázali, když jsme vyvolali indiánského boha Manitou, který nám přinesl poselství o blížících se potížích. Ty se objevily hned následující den v podobě krvelačných wikingů projíždějících kolem na vorech s ústy plnými výhrůžek o naší brzké smrti.

Rozhodli jsme se to nenechat jen tak a začali s přípravami na obranu tábořiště. Vyrobili jsme si ochranné totemy a zbraně – luky, ale stejně nám celý tábor znepríjemňovali život: ukradli zásoby masa – museli jsme se vydat ulovit si nějaké tatanky (indiánsky bizony), ukradli nám totemy a my se nakazili nepříjemnou nemocí hakahaka a museli rychle sehnat lék, unesli nám našeho přítele – náčelníka Chippewyana a my ho museli zachránit. Jistě mohli i za ty tři dny deště, které způsobily vytopení několika našich tee-pee i podsadových stanů. Ale že jsme silný kmen, který si věří a umí táhnout za jeden provaz, a jen tak se nevzdáme, proto jsme jim nedovolili jen tak podkopat naši morálku. Všechny věci jsme vysušili, pro-

blémy zažehnali a ještě si celý tábor výborně užili!

Jeden den jsme strávili výcvikem a následným výletem na lodičkách po řece Dyji, byli jsme i na celodenním pěším výletu, který mnozí hodnotí jako nejlepší táborový den. Dokonce si dva naši členové splnili těžkou výzvu 3 orlí pera (24 hodin nejíst, 24 mlčet, 24 na samotě). A měli jsme i mnoho slibařů – čtyři světlušky, jedno vlče, tři skauty a jednu skautku. Všem tímto moc gratulujeme!

A jak to nakonec se zákeřnými wikingy dopadlo? Když už to vypadalo, že se schyluje k poslední bitvě, zjevil se Manitou, který rozhodl vyřešit spor zápasem v indiánském sportu – lakrosu. Tento boj jsme vyhráli, ale abychom ukázali naši dobrou vůli, domluvili jsme se s nimi na pro obě strany výhodném obchodování.

S dobrým pocitem jsme se už jen další den sbalili, zařvali „ahoj“ tábořišti a nezapomenutelným deseti dnům s úžasnými lidmi a vydali se domů netrpělivě očekávat začátek dalšího školního roku a s ním i každotýdenní schůzky.

Parádičky

Josef Jožulka Uher

Bývaly součástí frajeřiny fotbalistů, kteří opravdu něco s míčem dovedli. Nesporně hru okořeňovaly a diváci je měli rádi. Zaháněly nudu z hry, když za moc nestála. Zbavovaly ji zbytečné vážnosti a uvolňovaly napětí, které nemuselo dobře skončit. Fotbal byl více hrou, než řemeslem. Svým duchem sportovnosti „nakazil“ i diváky.

Tak třeba vynikající útočný centrahlanžhotského fotbalu let čtyřicátých a padesátých minulého století **Mirek Petrla**. Rychlý, postavou nejvyšší ze spoluhráčů, technik i taktik. Nenapodobitelný střelec pokutových kopů i „trestňáků“ z jakékoliv vzdálenosti a to způsobem, zvaným „bodlo“. Tudíž špicí kopačky. Míč po takovém nakopnutí svištěl celou svou trasou nizounko nad zemí, u nás v Lanžhotě nad trávníkem.

Při nástupu na hřiště se Mirek rád předváděl jako žonglér tím, že na jednom prstě roztočil míč, pokud nebyl šišatý, jak dlouho chtěl. Tu hlavní parádičku si šetřil na vhodnou chvíli v průběhu hry.

Soupeř se snaží nacentrovat míč k velkému vápnu přes Mirkovu hlavu. Mirek by jej mohl dosáhnout, nebo zacouvat, ale to on neudělá. Nakloní se tělem dopředu a jednu svou dlouhou nohu natáhne za sebe, dozadu, patou přesně do bodu, jímž musí proletět balón. V této poloze **odpatičkuje** merunu přes záda a hlavu zpátky na soupeřovu stranu. To jeho útočníci málokdy předpokládali, a tak se hnali za Mirkou zbytečně jako blázni. Mirek měl o aplaus postaráno.

V září 1954 hráli naši v rámci krajské spartakiády v Brně na škvárovém hřišti v Židenicích přátelský zápas s kompletní prvoligovou Slavíí Praha. V její obrazně na levém beku se předváděl známý slávistický borec Kocourek. Naši, byť dohrávali o desíti, podlehl pouze 3:4. Veliký počet fandů byl hrou nadšený a jeho přízeň patřila našim bojovníkům, kteří těm pražským profíkům dávali co zabrat.

A potom přišel ten skoro až divadelní výstup primadony slávistického Kocourka. Letěl na něho dlouhý odkop od naší branky. Snadný na zpracování klasickým stopnutím. Jaké by zvládl i doštenec. Kocourek si počkal

a v pravou chvíli se hbitě obrátil k dopadajícímu míči zády a svojí zadnicí jej bravurně stopl. Takové zpracování míče není nic tak fenomenálního, leč smysluplné je málokdy. Je to prostě **parádička** jenom pro efekt a často i pro zesměšnění soupeře. A možná právě to druhé chtěl mistr Kocourek naznačit. Sklidil sice potlesk, ale zřetelně rozpačitý až chladný.

Vyvřel ve mně vztek. A nebyl jsem určitě sám. To se ukázalo za pár minut. Dalekonosná vysoká nahrávka míří vysokým obloukem od slávistické k naší brance. Do místa, ve kterém má svůj „revír“ halv Franta-Frolka Hakala. Někdy v nouzi zaskakuje i v brance. Útočníci s ním mívají jako se záložníkem těžkou práci. Ten

vytáhlý, festovní triadvacetiletý kluk si jen tak lehko nenechává odebrat míč. Někdy až úsměvně

jim k němu zamezuje přístup zadní spodní částí těla, na způsob hradby.

Prostě: nepoužívá zadnici pouze k sezení.

Zrovna jako Kocourek před ním, také on si přesně vy počítá dopad míče na zem a úhel jeho odrazu od ní, a než byste řekli švec, excelentně jej svou zadnicí stopne. Tentokrát je potlesk publika bouřlivý, neboť všichni pochopili, že to stopnutí lanžhotského fotbalisty bylo furiantským gestem odpovědi na Kocourkovo teátrum.

A že takové **parádičky** nemusí být vývozním fotbalistickým artiklem

pouze pražských profikramářů z Ede-
nu...

Leč raději míč pod zadnicí než v síti!

Když už je náš lanžhotský letošní fotbalový rok dvojnásobně jubilejním a připomínky těchto kulatých výročí jsou v tisku – náš zpravodaj nevyjímá – vedeny vážným, kronikářským stylem, napadlo mne oživit tyto memoároviny nějakou tou špetkou humoru, jehož je (našlo by se) v dějinách lanžhotské kopané habaděj. A navíc poděkovat tímto způsobem dvěma fotbalistům z éry zlatých let lanžhotského fotbalu, těm dvěma nejstarším, sice z kopaček vyzutým, ale v botách života

se ještě nacházejícím. U staršího, Stanislava Helešice jsem nikdy nevypátral, jestli je levičák nebo pravičák, s takovou jistotou ovládal stejně obě. A pozor, zaskakoval i v brance. Nezapomenutelným je pro mne jeho „selhání“, kdy pustil gól do „vinglu“ z padesáti metrů. Okomentoval to tak, že spoluhráče rozesmál a ne že nazlobil. Druhý, mladší, František-Frolka Hakala, pravý halv a taktéž v brance zaskakující v nouzi, měl zase soupeřem nezdolatelný zadek, uměl to však se vším všudy. Oba mívali blízko k humoru, což byla pro mužstvo dvojnásobná posila...

Díky!

Nezahálíme

Antonín Hostina, předseda TJ Sokol Lanžhot

Zápasová sezona začala. Všechny oddíly dosahují velmi dobrých sportovních výsledků, o kterých jste pravidelně informováni cestou kabelové televize. U oddílu tenisu došlo k nečekané změně ve vedení, kdy na post předsedy klubu rezignoval Libor Kováč a na jeho místo si tenisté zvolili Jana Hekla. Libor Kováč s celou rodinou obětoval veškerý čas Sokolskému a oddílu tenisu. Díky jeho obětavé práci, je oddíl tam, kde je. Tímto bych mu chtěl poděkovat

a novému vedení popřát plno úspěchů v práci.

Letní měsíce byly pro oddíly jako obvykle ve znamení soustředění a pro nás ostatní časem na opravy a údržbu sportovišť.

Tělovýchovná jednota Sokol zaměstnává celkem deset občanů. Všechna pracovní místa jsou dotovaná úřadem práce,

foto: A. Hostina

a tak nám zbývají peníze i na větší rekonstrukce. Máte možnost posedět na nově vybudované předzahrádce před restaurací Na Šlajsi, proběhl celkový úklid areálu. Provádíme opravy podlah v ubytovných a postupně rekonstruujeme všechna zařízení a objekty, na které jsme neměli dříve síly ani prostředky. Zřídili jsme pod Krajským úřadem Jihomoravského kraje TIC (turistické informační centrum), které bylo oficiálně otevřeno na začátku prázdnin. Do informačního centra jsme přijali dva zaměstnance z úřadu práce z projektu na získávání praxe pro mladé do 30 let. Je to pro nás něco nového, proto se občas potýkáme s drobnými problémy, které ale řešíme ke spokojenosti návštěvníků. Na přelomu měsíce června a července zaměstnanci TIC promítali v areálu Sokolské na velkoplošné plátno zápasy MS ve fotbale. Do budoucna zvažujeme podle zájmu občanů akci letních kin pro veřejnost na Sokolském.

Oddíl fotbalu pro své hosty postavil před restaurací na fotbalovém hřišti přístřešek o ploše cca 40 m². Příští rok nás čeká nátěr tribun na fotbalovém hřišti s plánovanými náklady přes 100 tis. Kč a do zimy musíme

opravit přístavbu vstupní brány na fotbalové hřiště.

Sokolské nazvalo taktéž značných změn a oprav. Vybudovali jsme nové záchody a bufet, které jsme zkolaudovali a na provoz bufetu jsme vystavili živnostenské oprávnění. Oprava střechy posilovny s nástřikem tepelné a hydroizolační pěny, by nám měla šetřit třetinu nákladů na energie ročně. Zrekonstruovali jsme chodník před posilovnou, opravili septik a nastříkali fasádu z čelní strany budovy. Na víc už letos Sokol nedosáhne, a tak konec roku bude ve znamení údržby, nátěrů, oprav oplocení a vymalování prostor. Vše co jsme letos vybudovali, by se neuskutečnilo bez finanční pomoci města, za což děkujeme. Plánů by bylo, jenom peníze scházejí.

V příštím roce spolu s městem a v souladu s Územním plánem města Lanžhot chystáme vybudování přírodního koupaliště Na Šlajsi (Ostředek) a pro tenisty vystavění dvou kurtů na Sokolském, které jsou pro stávající soutěže potřebné. Chtěli bychom postupně a účelně investovat do areálu Sokolské, který by se postupem času měl stát střediskem kultury, sportu a odpočinku pro všechny občany města.

Táborák zapálen pochodní

Radek Janík

V červenci proběhlo na tenisových dvorcích Sokola Lanžhot tenisové soustředění našich závodních hráčů. Tohoto se zúčastnilo 26 hráčů (15 chlapců, 11 dívek). Program byl rozvržen do celého dne, kdy se hráči střídali v aktivním hraní s vyskolenými trenéry. V době volna byl pro všechny připraven odpočinkový program,

ve kterém se mohli například svést v Cadillacu

Ronaldi Reagana, vykoupat se v bazénu nebo pomoci našim kuchařkám ve sběru „špendlíků“ do buchet. Jak se již každoročně osvědčilo, všichni hráči nocovali v nově připravených prostorách v zázemí klubu,

kde jim byl zaručen větší komfort a soukromí. Na konci soustředění proběhl losovací turnaj v mixu, kde mohli i ti nejmenší změřit síly se silnějšími hráči.

Ukončení bylo po vzoru olympijských her, když byl táborák zapálen pochodní posledním účastníkem slavnostní štafety. Odměnou pro všechny byl věcný balíček se sportovními věcmi.

Poděkování patří tenisovému oddílu, organizátorům, maminkám a babičkám, které zásobovaly hráče různými dobro-

tami, tatínkům, kteří nezapomněli na večerní pitný režim pro trenéry a také kuchařkám, které měly plné ruce práce, aby nasýtily všechny přítomné. Poděkování také patří všem, kteří jakkoliv přispěli ke zdárnému průběhu tohoto soustředění.

Následující víkend po soustředění se uskutečnil turnaj smíšených párů pod

názvem FET CAP. V tomto přátelsky laděném klání, kde až tak nejde o vítězství, ale o dobrou náladu, si společně zahrály všechny věkové kategorie.

Měsíc červenec zakončil první z řady turnajů závodních hráčů Stillus cup. Na tomto dorosteneckém turnaji získávají naši domácí hráči pravidelně dobré výsledky.

V měsíci srpnu proběhl turnaj staršího žactva. Tento byl poprvé uveden jako memoriál Fr. Bartoše, který se nesmazatelně zapsal do dějin lanžhotského tenisu.

VÝSTAVA OVOCE

ZO ČZS plánuje na hodky uspořádat výstavu ovoce a zeleniny.

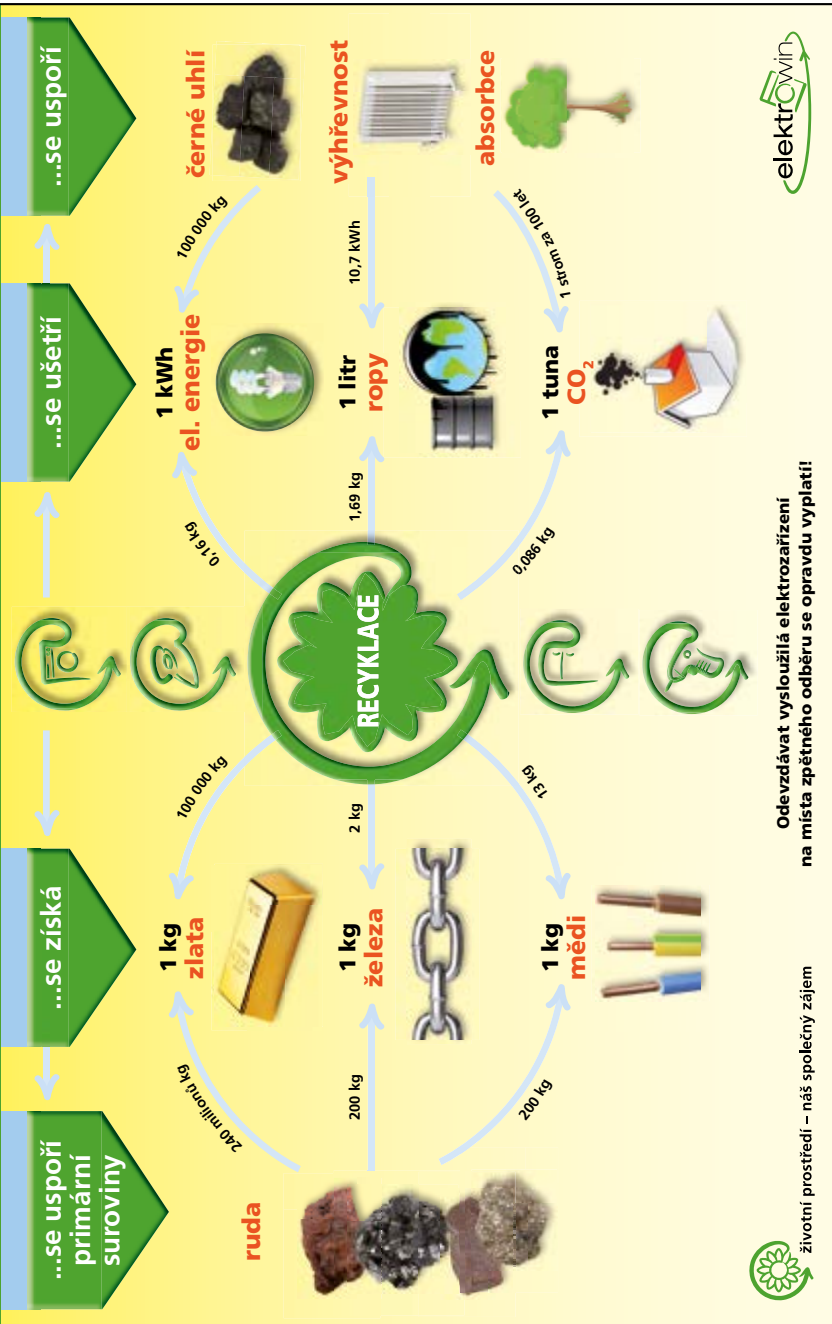
Navazuje tak na pořádání výstav před několika lety, kdy byly velmi zdařilé.

Věříme, že se spoluobčané ztotožní s touto iniciativou a svými výpěstky výstavu podpoří.

Bylo by dobré už teď nad svými vzorky uvažovat a vybrat ty nejkvalitnější.

Po skončení výstavy budou exponáty darovány mateřské škole a školní jídelně.

Recyklací vysloužilých elektrozařízení...

Dějiny spotřebičů

Víte, kdy vznikly nejběžnější spotřebiče?

Průměrná česká domácnost používá stále víc elektrických spotřebičů. Když si doma uděláte jejich důkladnou inventuru, možná budete výsledným číslem sami překvapeni.

Třeba si už ani nevzpomenete, kdy jste to všechno nakoupili. A víte, odkdy se ten který spotřebič v domácnostech vůbec používá?

Co domácnost, to lednice

K nejběžnějším spotřebičům patří chladničky a mrazničky. Dnes má podle statistik alespoň jednu lednici 100 % českých domácností. Vynález umělého zmrazování předvedl poprvé skotský lékař a chemik William Cullen už v roce 1756 na univerzitě v Edinburghu.

Aby ale jeho „umělé zmrazování“ fungovalo, musel otáčet klikou stroje. Není tedy divu, že se lednice na tomto principu neujala.

První lednice v dnešním slova smyslu vyrobila v roce 1911 americká firma General Electric podle patentů francouzského vynálezce Marcela Audiffrena. Prodala jich ovšem jen něco kolem stovky. Lednice totiž stála kolem tisíce dolarů, což byl asi dvojnásobek ceny tehdejšího automobilu. Navíc zabírala trochu moc místa: hlučný motor a kompresor se umísťovaly do sklepa, zatímco chladicí box měl své místo v kuchyni. Teprve model Fridgidaire z roku 1923 se do kuchyně vešel celý.

Až model Monitor-Top se stal hitem, od roku 1927 se ho prodalo přes milion kusů. Koncem třicátých let mělo už ledničku 60 % amerických domácností, zatímco v Evropě se ledničky dočkaly podobného rozšíření až v sedmdesátých letech.

Hit roku 1893: myčka nádobí

Myčky nádobí se u nás zatím takového rozšíření nedočkaly. Používá je zhruba 15 % domácností. Hitem se staly díky světové výstavě v Chicagu roku 1893, patent na myčku získala v roce 1886 Američanka Josephine Cochranová, bohatá dáma z Illinois.

Paní Cochranová začala detailem – držáky na talíře. Teprve poté, co vymyslela, jak talíře a hrníčky uchytit do drátěných držáků tak, aby pevně držely i v silném proudu, umístila držáky na kruh. Ten byl napojen na motor, který kruhem otáčel. Voda pak na nádobí padala shora.

Zpočátku se myčky objevovaly hlavně v restauracích a na lodích, později v hotelích, začala si je pořizovat i armáda. Až o pár desítek let zamířily do domácností.

Sekačky na trávu mají dnešní podobu už 60 let

Šedesáté narozeniny oslavila loni sekačka na trávu v podobě, v jaké ji nejčastěji potkáte na českých zahradách. Tato rotační sekačka s jedním nožem otáčejícím se kolem svislé osy se poprvé objevila v roce 1953.

Vynález stroje, který jako první začal opravdu vážně konkurovat kose, je ale mnohem staršího data. Patent na něj získal 31. srpna 1830 Edwin Beard Budding, strojník ze Stroudu v anglickém hrabství Gloucestershire. V podstatě jen zvětšil zařízení, kterým se v textilních továrnách sestřihoval drsný povrch látek po tkaní.

V 90. letech 19. století pak vznikaly první motorové sekačky poháněné nejprve parními stroji a později benzinovými motory. První elektrická sekačka je z roku 1926.

Výrobci elektrospotřebičů se dnes soustřeďují i na úspory – především energie a vody. Jedním z důležitých směrů dalšího vývoje je neustálý důraz na použití takových materiálů při výrobě, které po skončení životnosti umožní jejich recyklaci v co největší míře.

„Recyklací elektrospotřebičů se ušetří až osmdesát procent elektrické energie, jelikož získání materiálů recyklací je daleko levněj-

ší než jejich těžba přímo z nerostných surovin - zejména v případě železa. Navíc zásoby primárních surovin na naší planetě nejsou neomezené,“ zdůrazňuje význam zpětného odebírání elektrospotřebičů generální ředitel kolektivního systému ELEKTROWIN Roman Tvrzník.

Inzerce

Elektronické zabezpečovací systémy

Miroslav OSIČKA

tel.: +420 608 977 980

Zabezpečíme Váš byt, dům, firmu,
nebo vinný sklep.

Zdarma provedeme průzkum
a vytvoříme nabídku pro optimální
zabezpečení objektu.

Dále nabízíme kamerové systémy,
které umožní nepřetržitě monitorovat
hlídaný objekt.

www.ezsvb.cz info@ezsvb.cz

Privátní finanční strategie

Provedeme analýzu Vašich financí. Připravíme pro Vás ekonomickou bilanci, která optimalizuje Vaše výdaje za finanční produkty, a navrhne řešení Vašich finančních cílů a přání.

Díky důkladné nezávislé analýze nalezneme odpovědi na důležité otázky z oblasti financí:

- Jak mohu snížit výdaje za finanční produkty?
- Jsou všechny finanční produkty, které nyní platím, skutečně potřebné?
- Jak mohu zvýšit příjmy ze svého finančního majetku?
- Jak vysoký bude můj příjem v penzi?
- Nelze lépe financovat moje bydlení?

Připravíme Vám návrh řešení odpovídající Vaší konkrétní situaci. Přínos naší optimalizace lze zcela konkrétně vyčíslit a obvykle jej lze popsat heslem „30 % navíc“.

Naše péče o klienta nekončí podpisem jednotlivých smluv, naše péče o klienta je dlouhodobá, koneckonců jsme na trhu již déle než 150 let (www.swisslifeselect.cz).

KONTAKTNÍ OSOBA:

Bc. Straková Miroslava, tel.: 775 632 432

Email: Miroslava.strakova@swisslifeselect.cz, strakova@post.cz

PROVOZNÍ DOBA:

úterý – pátek, po předchozí telefonické domluvě.

Kancelář v přízemí Společenského domu v Lanžhotě, Komenského ulice.

Ruce

Josef Jožulka Uher

*Díváš se na nás, říkáš si smutně: Stárnou mi!
Nad břehy kůže řečiště žil. A mozoly...
Vzpomeň, s čím možným chodívalš denně za námi,
dřív než jsi sobě chléb v našich dlaních posolil!*

*Odpusť, že často bolest v nás do tmy hořela,
nezasla, když jsi sepnul nás, znaven, k modlení;
ve kterých z vůle osudu jednou zemřela,
zbytečný byl už vína džbán, krajíc k solení.*

*Ty, který ještě máš pro nás ženy oblíny,
nešetři v nocích s hlazením krásy dočasně!
Ty, jemuž zbyla po ženě vůně kaliny,
v pěstích drž na ni vzpomínku, dokud nezasne!*

**Dívej se na nás, vzpomínej na to, co jsme v nouzi kdy ti daly;
hrdý buď, že jsme se nikomu zlému sebe za groš neprodaly!**

Nechej ještě chvíli dveře do své duše našim slovům otevřené. Vždyť kolikrát jsi mívál čas a zájem naslouchat nám? Ano, naše bolesti jsi vnímal, ale to všechno ostatní jsi bral jako samozřejmost a povinnost našeho poslání. Vážil sis nás u vědomí, že díky nám a ústům jsi mezi všemi živočichy člověkem, který ví, že je, myslí, zpívá a mluví? Víš o tom, co všechno máme společného s ústy? My, tak jako ony slovy, můžeme pohladit i udeřit, darovat i loupit tak, jako ony pravdou obohacovat a lži ochuzovat? My, tak jako ony, můžeme tonoucího zachránit, nebo ještě hlouběji ponořit, co ony radami z bludiště zoufalosti vyvádět k nadějím, nebo klamným naváděním zavést v bludišti na sám konec bezvýchodnosti? Můžeme v dlaních nést vodu žíznivému, nebo mu ji odpírat, tak jako ony krůpějemi slov naděje pozvedat duši i tělo k pokračování putování životem, nebo je škarohlídstvím zastavit a nechat padnout? Jsme dvě, s deseti prsty, jenom s deseti, ale dobrých i zlých činů můžeme vykonat miliony. Není jenom na nás, pro které se rozhodneš...

Island foto P. Schalek

Vodopád Gullfoss na řece Hvítá.

*Typická krajina na Islandu.
Takto bydleli původní obyvatelé.*

*Čisté a moderní hlavní město Reykjavík,
s dominantou luteránského kostela.*

*Černé pláže u městečka Vík,
kde nás Atlantik připravil o foťák.*

*Nesčetné krátery po vyhaslých sopkách
jsou zaplněny hlubokými jezírky.*

Islandští koně stojí záď(k)y otočení k větru.

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks
vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Martina Sřholcová, telefon 519 336 107, e-mail: sřholcova@lanzhot.cz

Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: září 2014
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o, www.svetreklamy.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687

Uzávěrka zpravodaje 4/2014 – 14. 11. 2014
Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Výtvarná soutěž žáků MZŠ

NAŠE MĚSTO
architektura - tradice - příroda

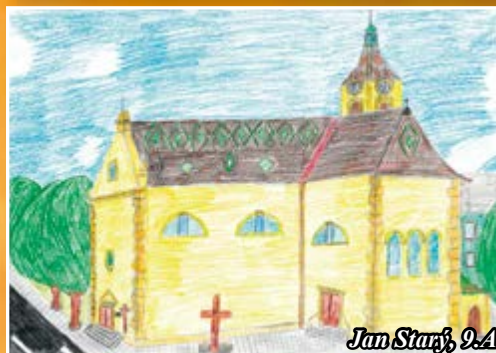
Marie Líbalová, 7.A

Markéta Sotáková, 3.A

Dušan Paulík, 5.B

Jan Starý, 2.A

Nik Trček, 2.A

Nikola Haluzová, 4.A

Více uvidíte v listopadu ve škole na dnech otevřených dveří.